

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Sorterup, Jørgen.; forestillet af ... Jørgen
Sorterup ; [udgivet af] Martin Arnesen.

Titel | Title:

Ære Digt bestaaende af adskillige
Betænkninger, Helte-Sange og Lykønskninger,
i hvilke ... Konning Friderich den Fierdis ...
Seyervindinger, i Særdelighed den sidste
erholdet i Norge Aar 1718, d. 11. Decembr. ...

Udgivet år og sted | Publication time and place: [Frederikshald], [1876]

Fysiske størrelse | Physical extent:

VI, 119 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

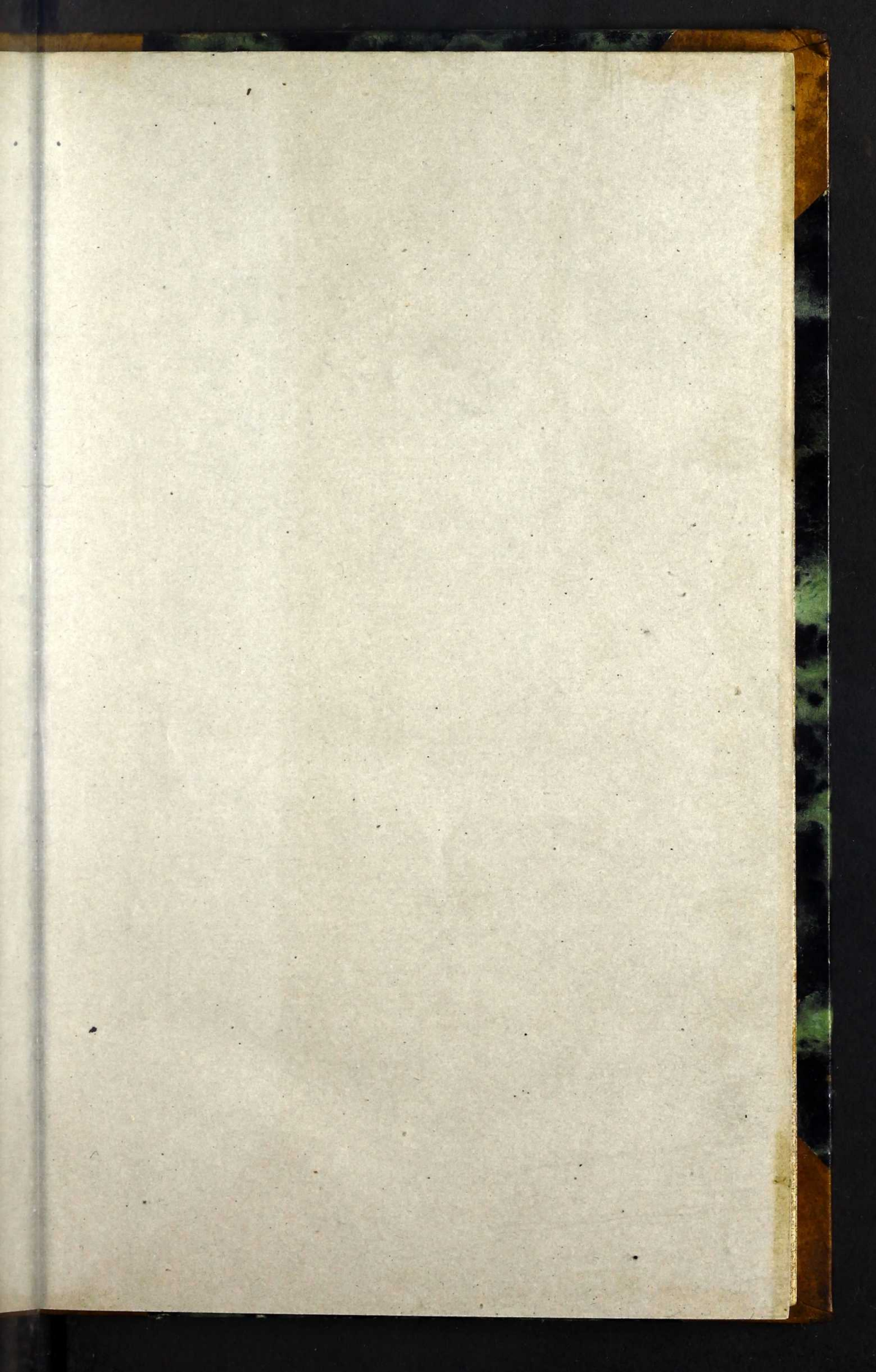
361-59

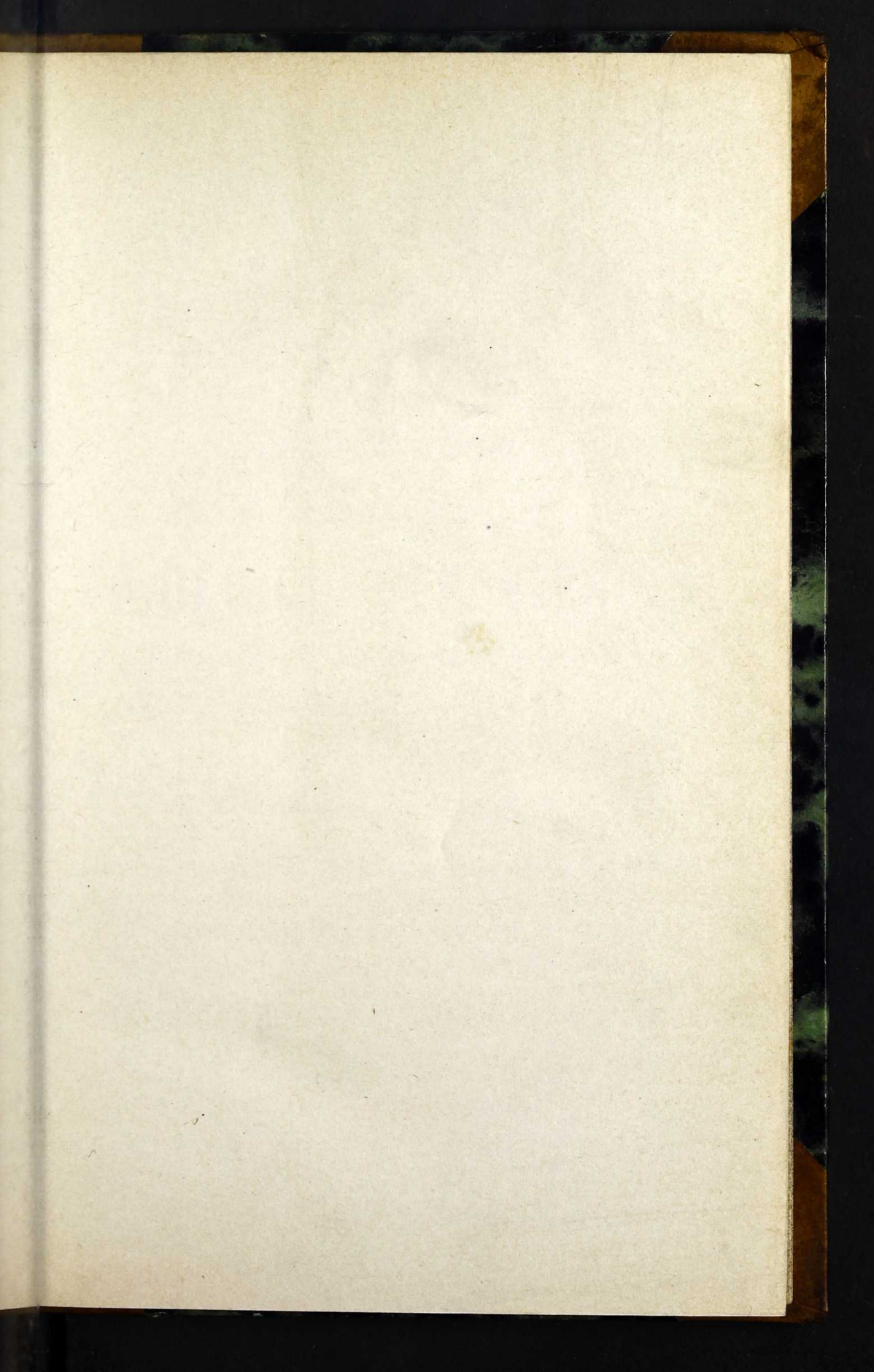
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021273180

Ære Digt

bestaaende af adskillige Betænkninger,

Helte-Sange og Lykønskninger,

i Hvilke

Voris allernaadigste Arve-Herris og Kongis

Konning

FRIDERICH DEN FIERDIS

af Gud forleente store og merkelige Seyervindinger,

i Særdelighed den sidste

erholdet i Norge Aar 1718, d. 11. Decembr:

Guds allerhelligste Navn til ære,

Hans Kongelige Maj. til evig og udødelig Minde,

Kongens brave Mænd til præiselig Eftermæle:

Saa og

Alle Kongens Undersaatter i Danmarck og Norge til
Hiertens Glæde og Forlystelse

Allerunderdanigst forestilled

Af Deris Kongel. Majestets

Aller-ydmygste Underdaner

og troe Forbedere til Gud

Jørgen Sorterup.

År 1811

Bestands af de kongelige Bibliothek

1811

af den kongelige Danske Bibliotek

Beskrivelse

FRIDERICH DEN FJERDE

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

af den kongelige Danske Bibliotek

Forord.

Nærværende Ære-Digt er aftrykt efter et Manuskript, som blev fundet i et Bibliothek paa Gaarden Rød ved Fredrikshald i Fru Kathrine Ankers Eje. Det har i sin Tid tilhørt „C. Anker“, som sandsynligvis er den Carsten Tank Anker, der, f. paa Fredrikshald $17/11$ 1747, døde som Statsraad $13/3$ 1824. Hans Moder hed Anna Kathrine Tank og tilhørte den nu uddøde Familje Tank, der har ejet Rød i over 100 Aar. Han havde sandsynligvis erhvervet dette Haandskrift i Kjøbenhavn. Da det velvilligen blev mig tilladt at offentliggjøre det, benyttede jeg gjerne den Leilighed, der tilbød sig, at lade det trykke som Program for herværende Skole iaar. Digtet er ikke før trykt. Ikkun p. 41—48 er tilforn udgivet i Danske Samlinger III p. 227—233, 1868, af Bibliothekar ved det store kgl. Bibliothek i Kjøbenhavn, Chr. Bruun.

Tiden for Digtets Forfattelse kan med temmelig stor Nøjagtighed bestemmes. Da som bekjendt Tordenskjold døde i 1720 ($12/11$) og han i en Anmærkning p. 91 omtales som „nu“ værende Schoutbynacht, og altsaa dengang levede; da fremdeles hans Indtægelse af Karlstens Fæstning — 26 Juli 1719 — og hans derefter $17/8$ fulgte Udnævnelse til Vice-Admiral ikke nævnes, uagtet hans væsentligste Bedrifter i Krigen omtales i den ovenciterede Anmærkning; og da

de her skildrede Begivenheder gaar til lille Nytaarsaften ($^{30}/_{12}$) 1718, maa Forfattelsestiden falde i første Halvdel af 1719.

Forfatteren er den fra Literaturhistorien saa bekendte Jørgen Jørgensen Sorterup, født i Sorterup Sogn i Sjælland 1662, Søn af Præsten sammesteds Jørgen Madsen Aarbyø (d. $^{12}/_{9}$ 1685). Han havde alt-saa taget sit Tilnavn af det Sogn, hvori han var født. Han blev Student fra Københavns Skole 1683, Magister 1690, Præst i Lyderslev og Frøslev i Sjælland $^{2}/_{4}$ 1692, Viceprovst 1711 og Provst 1713. Gift $^{1}/_{9}$ 1692 med Anna Kathrine Kristensdatter Hjorth og havde med hende 5 Børn (4 Sønner og 1 Datter). Han døde $^{4}/_{10}$ 1723. Om hans Forfatterskab kan sees N. M. Petersens Bidrag til den danske Literaturs Historie IV. p. 410—416 (ældste Udg.); men her omtales naturligtvis ikke dette Ære-Digt, da det ikke var kendt.

Nærværende Haandskrift er øjensynlig ikke skrevet af Forfatteren selv, men af en Afskriver, der dog har skrevet godt og tydeligt, om det end paa nogle Steder aabenbar sees, at han ikke har forstaaet Texten. Ikke desto mindre er Haandskriftet ordret aftrykt, naar undtages enkelte aabenbare Skrivfejl, saasom at p. 3, L. 2 f. n. Suga er rettet til Saga, p. 12 L. 14 f. o. Dementer til Demanter, da kun det sidste danner Rim, p. 36 L. 1 f. n. rante til ramte (cfr. Rimet og Meningen), p. 37 L. 10 f. n. tube til tabe, p. 52, L. 9 f. o. med til ned, do. L. 2 f. n. Hinden til Himlen, p. 53 L. 9 f. n. Salomons til Salomon, p. 57 L. 1 f. o. om til og, p. 58 L. 8 f. n. Ny Aars Frode til Nij Aars Feyde, p. 60, L. 9 f. n. Velte-Værker til Helte-Verker, p. 65 L. 1 f. n. brodtørstig til blodtørstig, p. 66 L. 11 f. o. feed til feede, p. 109 L. 16 f.

n. Pungen til Mangen, p. 110 L. 3 f. o. indsat: saa; L. 5 f. o. benlanger til benlinger; p. 111 L. 2 f. n. din til der.

Flere Steder, som aabenbar er fejl skrevne har jeg ladet staa saasom p. 7 L. 9 f. n. skal indsættes et jeg foran vil; p. 8 L. 5 f. n. de bør rettes til det; p. 9 L. 1 f, n. G ikke med fed Tryk; p. 12 L. 1 f. o. Jomfru-Lugt skal efter al Sandsynlighed være Jomfru-Tugt; do. L. 11 Guld maa naturligvis være Gud; p. 14 L. 8 f. o. maa indsættes saa foran sødt; p. 18 L. 6 f. o. for tryged passer tigged bedre baade for Rimets og Meningens Skyld; p. 25 L. 5 f. n. vak forlerede maa være: var forlorede; p. 39 L. 16 og 17 er rimelig 2 Linier udfaldne; p. 50: i Oversættelsen af Bjarkemaal skal naturligvis sliuder være skiuder og Odelmænd være Odelmænd; i det hele ser man, at Kundskaben i Oldnorsk ikke var stor; p. 94 L. 9 f. n. er indsat et ? mon: ondt? p. 116 er L. 4 f. o. indsat efter den Noderne underlagte Text. Istedesfor Parenthes bruger Afskriveren Gjentakelsestegn. -- Af Trykfejl kan bemærkes p. 3 L. 1 f. n. G læs P; p. 7 L. 2 f. n. overdrag læs overdrog; p. 96 L. 6 f. o. plutzelid læs plutzelig.

Sorterups Sprog er naturligvis som Datidens højtravende og svulstigt og viser sig at staa paa et Overgangstrin; paa samme Tid som han bruger gamle nordiske Ord og Former, viser han sig stærkt paavirket af den indtrængende Germanisme. Det er nemlig fra den Tid, at Slobrok, Dørslag, Sprachtrompet og lignende kom ind i Dansk; man tog Ordene raat efter Lyden og bogstaverede dem, som det kunde falde sig med Applikation paa det i Lyd nærmeste i Dansk.

Saaledes blev Weile i Langweile og Kurzweile gjort dels til Hviile, dels til Villie; her i Texten er

Langweile p. 73 L. 1 f. o. gjengivet med lange Hviile, medens samtidig kurzweilig blev gjengivet med kortvillig. Ved Siden af disse Germanismer bruger Forfatteren mange ypperlige nordiske Ord, som hvetted (Aad), oldn. hvetja, at hvæsse, altsaa en hvæsset (Od). Lyg p. 118 svarer vel til oldn. lyf. Skrap p. 88 en ældre omsat dansk Form for skarp. Kreyet p. 72 hommer af kreye, „at krydse, flakke om“; et Ord, som Sorterup ellers har brugt i sine Skrifter, deraf Kreyert, et Slags Fartøj. Napped røde rønne p. 34; Talemaaden: at nappe Røn deraf betyder i Reineke Fos at faa en Prøve derpaa, faa det at finde og Røn kommer af oldn. raun; men Sorterup har til Røn føjet „røde“ og henspiller paa Røn: et Rognetræ, sandsynlig med Hentydning til Fabelen om Ræven og Rognebærene. Ordet Fladekager p. 34, der paa dansk er et eget Slags Brød, har Forf. urigtigt brugt om norsk Fladbrød. Linie 9 p. 34 forekommer det gamle Ord-sprog: Agt kommer ikke Alt i Pung: somt løber uden om o: „Man naaer ikke Alt, hvad man attraaer“ (Moth). P. 75, L. 17 staar „brit,“ der er mindre klart. Maaske Skrivfejl for „frit.“ P. 90, L. 19 f. o. „tresse“ er ogsaa et mistænkeligt Ord. Maaske dansk Dial. træse i transit. Betydning, nedertydsk drieseln transitivt = bringe til at svindle (?). — Man kunde af dette Værk tage Anledning til omfangsrigere Sprog-Undersøgelser og endmere til historiske Bemærkninger, men disse „Forord“ vilde da blive for vidtløftige.

Fredrikshald 27de Juni 1876.

Martin Arnesen.

Stormægtigste Monarch,

Høymilde Lande-Fader.

Hvis Hierte Himlen saa har fyldt med Naadens Aand,
At Deris Majestet, af egen Godhed, lader
Een ringe Undersaat til Deris Høye Haand
Sit Offer bringe frem, om det endskiønt er fatted
Alleene paa Papiir, og kommed fra den Pen,
Hvis Reenhed icke kand saa værdig vorde skatted
At den tør bære Skinnet til Konge Throner hen;
Dog som den Seyers-Krantz, og Overmagtes Ære
Som Herren Zebaoth har deelet Kongen til,
Min Penne Feders maal og tankes meed skal være,
Den jeg ved Himlens Gunst og Hielp beskrive vil:
Saa styrker det mit Haab, at hvad min Efne fattes,
Det tager Krafft udaf Monarchens Ære-Krantz.
Saa Verket skal af dens fortrefflig Klarhed skattes
Alleene, og ey af min Geistes mørcke Sands.
I fordum Tiider har de gamle Skialdrer staaed¹⁾
Krigs-Helterne saa nær paa Striidens haarde dag,
At de har kundet see, hvor alting har tilgaaed,
Saa dennem ey var skiult det mindste i den Sag,

¹⁾ Saa vilde Kong Olaf Haraldsen, at hans Skialdrer skulle staae i Skiold-borgen, at de kunde være nær ham, og selv see det, som de siden skulle fortælle og digte om. vid: Olaf. Haraldsens Saga Cap. 18 p. m. 768. Edit. Geringskiold.

De skulle quæde om. Men nu i vore Tiider
 Er Digter-Pennen ey det Fægtnings-Sværd saa nær.
 Da man paa Tiidender, som bedste grunde, liider,
 Og derfor skriver det, som disse til os bær.
 De samme har og nu, om Kongens Seyer været
 De Vidnesbyrd, der staar saa fast til troendis,
 At heele Verden har Hans Seyer-Krands beæret,
 Og rigtig giort hans Roos for heele Verden Vis;
 Thi Hans Gudfrygtighed, Aarvaagenhed, og Møye,
 Samt store Dapperhed, som i hans Hierte boer,
 Og Retten selv, hvorfra hand lader sig ey bøye,
 Gjør Ham blant Kongerne paa Jordens Kreds saa stor,
 At ingen Verdens Tiid hans Minde skal forgiette,
 Og Avind ikke i Hans Ære giøre Skaar,
 Men Evigheden selv hans ædle Dyd skal sætte
 Det Æris Monument, som aldrig under gaar.
 Hans Helte-Dyders Roos er Ære-Navnets Pille,
 Paa hvilket Himlen selv skal give Hevd og Hold,
 Den er en glimre-Soel, hvis Lob staar ikke stille,
 Et ædelt Ceder-Træ, hvis Top er aldrig gold,
 Den er en Roose, som sin Skjønhed ikke fælder,
 Een Lillie, som er giort fri fra vissenhed,
 Den er et Himle-Lys, der daler ey og qvælder.
 En ædel-Steen, som ey af nogen Flekker veed.
 Saa at Hans stoere Dyd bær sligt et Æres Smycke,
 Som holdes skade frie fra Tiidens aadig Tand.
 Er som en Pyramid, den intet kand forrykke
 Og ingen Overvold den bringer af sin Stand.
 Dens Varighed sig hen til Evigheden strækker,
 Og Døden sætter den ey noget Grendse-maal.
 Naar Himlens hvalte Loftt af Ild og Ælde sprækker,
 Naar Jorden ryger bort, og bliver til et Baal,
 Da staar Monarchens Dyd i Evighedens minde,
 Og her i Verden er den hver i Siælen trygt,

Hver Undersaat skal den sig tet paa hiertet binde,
 Hver til at ære den gaar frem foruden frygt.
 Saa slet ey nogen er, hand gjør jo hvad hand magter,
 Een vil dens minde-tegn paa Steenens haarde bag
 Udhugged bilde af; da andris Hænder agter
 Paa hver dens dage-Verk at gjøre Overslag.
 Nu sees Monarchens dyd og Dapperhed udstukket
 I Kobber-Plader, nu udj Tapetzerie
 Indvæved; allermest i varig giemme lukked
 Ved Skialdrers Digte-Kunst og artig Poësie.
 Thi er der noget til som Kongens Roos kand bære
 Fra Slægt til anden frem, da er det Pen og Blek,
 Da Feder-spidse maa de reene Qviste være,
 Der glemsomhedens Dunst fra den skal støve vek.
 At her om Danske Skiold og Frode Fredegode
 Kand höris Minde-Sang hos vores Landsbye Folck,
 Det er de Skialdrers verk, som her i Verden bode,
 Hvis gamle Ruune-maal ⁽²⁾ var Helte-Dydens Tolk.
 At mand om Hector og Achilles veed at tale,
 Det har Homeri Pen og Digter-aare volt,
 Da mange andris Daad er lagt i Skiul og dvale.
 Hvis Ære-minde er til Evig Taushed soldt.
 Alleene for man ey har deris Helte-Styrcke
 Dend svage Penne-feer til Varetægt betroet,
 Og deris Dyders Roos ey ladet saa uddykke
 At den blev icke med Uvidenhed begroet.
 Men findes nogen Dyd af Skialdrer vært at ære,
 Har nogen Ret fortient sig en udødlig Krands,
 Da bør Hans Majestet for alle den at bære,
 Hvis dyd og Dapperhed har u-skatteilig Glands.

(2) De gamle Skialdrers Digt og Poëteri blev kaldet
 Ruune-maal i fordum tiid.

Hans store Seyers Krands har Evig grønne blade,
 Der falder icke af der visner icke bort,
 Før heele Rygen-Land, før Tonningen og Stade,
 Før Wismar og Straalsund, ja Verden self
 gaar fort.

Hans Seyer Vindinger til Søes kand icke glemmis,
 Mens der er Skibe som beseyle Belte-Strand.
 Den Seyers-minde maa Gud selv til Ære fremmis,
 Som Majesteten vandt paa Norges faste Land.
 Var her en Hiarne nu, hvis Hierne kunde spinde,
 Det Ære-Digt, der var et Konge-Sæde værd ⁽³⁾
 Ja, var en Maro til, hvis læber kunde finde
 De Ord, der egnede saa stoer en Helte-færd —
 Da burde slige Mænd Monarchens Velde prise,
 Og ret indvie den til sidste Verdens Old.
 Og Eftterkommerne Hans Magt for Øyne viise,
 Ja, præge hver det ind, hvor Gud var Kongens Skiold,
 Thi til en Ære-Lyd for denne Seyer Herre,
 Og til Hans høye Roos tien ey et Hyrde Rør.
 Men Sølv-Trompeten, som sin ringe Røst kand sperre
 Op til den Høyde, som en Seyer-Sang til hør.
 Den bør at blæse ud Triumph med fulde Stemme,
 Og fylde Verden op med Lutter Seyers-Klang.
 Saa hver en Potentat den Ære maa fornemme,
 Til hvilken Kongen har Sig banet traad og gang.
 Jeg som een fattig Mand, gjør gierne det jeg magter,
 Enddog min Evne er, som Spurvens gandske kort.
 Saa skall dog Verden see af mine Fryde-fagter,
 At jeg bag Døren ey min Pligt vil sætte bort.

(3) Om Hiarne skriver Saxo Gramm., at hand for den Gravskriftt hand gjorde over Kong Frode Fredegode, blev udvalt til at være Konge i Danmark. v. Saxon. Lib. 6. p. 96.

Thi som, da syntes mig en Glædis Sool oprinde
 I samme Aar, som giør mit Hierte Sorrig frie,
 Da Kongens Haand fick Seyer, og over vandt sin fiende,
 Blev hand og Eyere af Juling Baronie. (4)
 Tillige ogsaa af de Sogner jeg betiener
 Som Præst, saa holder jeg mig nu og nærmere
 Til Majestetens Haand, og allerydmygst meener
 At Kongen Naadigst vil sin Præstes Offer see.
 I fordum Dage hvo til Templed ey formaatte
 At skienke Gaver bort af puure Sølv og Guld,
 De bare dristigt frem hvad deris Hænder aatte (*)
 Om det ey andet var, da blotte Træ og Uld.
 Saa drister jeg mig og i ydmyghed at give,
 Til Kongens Ære-Ports Ziirat og Prydelse,
 Een Haandfuld blomster, de jeg haaber skulle blive,
 Saa slette som de seer, saa Evigvarende.
 Thi Kierlighed, som er med skyldighed forbundet
 Forvolder, at saa stort et Verk tør gribes fat.
 I hvilcket, om den seer sin Styrke overvundet,
 Vil den dog icke see sin Pligt tilside sat.
 Hvor Uformuenhed vil drage mig til bage,
 Der byder freydighed mig træde dristig frem,
 Hvor Digter Aarens Ord af Sødhed ey vil smage,
 Maa Villens Flyde-Veld den give fryd og Klem,
 Saa bøyer jeg mig ned i Støvet for min Herre,
 Jeg siunger som jeg kand og ikke som vil.
 Thi kunde Styrkens Kraft, som Villens attraa være,
 Jeg egne mit digt da Evigheden til.

(4) A^o 1718 tilbyttede H. K. M. sig Friherskabet Julinge med Halsted-Kloster i Lolland, hvilket Baron Jens Juul Wind (Sal. Baron Jens Juuls Datter-Søn, der af Walbye-gaard stiftede med Kongl. tilladelse, dette Friherskab) overdrag til H. K. M.

(*) aatte 3: eyede.

Men som ieg seer for mig af Seyers Palme-Blade,
 Og Æris-Laur-bær-Trær, en tet bevoxen skov,
 Jeg seer i Havets Strøm en Seyer-flodis gade,
 En Mark, som pløyis ey med hver en Penne-Plov,
 Saa mygged snarere skal Ørnen kunde bære,
 Og Fluen flye bort med Strudsen paa sin bag.
 End nogen digter-Aand skal god og gyldig være,
 At tale hvad hand bør i en saa herlig Sag.
 Saa grunder ieg mit Haab paa Kongens store Naade,
 Hvis fromme Hierte er min Trøstes Anker-grund.
 Den store Seyers Gud skal for mit arbeyd raade
 At de maa bæres frem i en Lyksalig Stund.
 Jeg er da Lykkelig, om Kongen vilde skue,
 Og see i Naade dog engang til min Persohn!
 Ja meer end lykkelig, om jeg de Ord maa bruge:
 Nu jeg er Kongens Præst, er Kongen min Patron!

Adskillige Betænkninger

belangende

Hans Kongelige Majestets

Store og Lyckelige Seyervindinger

Ved Guds store Naade og Bistand

erholdede

Anno 1718 udi Norge.

Victas Victori, qui Danica scepra gubernat

FRIDRICO QVARTO

PORRIGE SVECE MANVS.

Fra Norgis Grendser blev det hørt
 At Svendsken af sit Leye,
 Alt havde Folck og Støcker ført,
 Hen over bierge-Veye,
 Ind paa vor Konges arve-grund,
 Og agtede at giæste,
 Dog i een ulycksalig Stund
 Sig selver ey til beste,
 Vort Klippe-faste Fridrichshald,
 Og tængte den at tvinge,
 Med sine Bombers Morder-Knald,
 Og ved sin blodig Klinge,
 Da, i den mulne Vinter-Nat
 Kom mig en Lyd i Øre,
 Der gav mig denne Tancke, at,
 En Tiiende blev at høre
 /: Naar Posten kom med Breve hiem :/
 Som fantes god og fyndig,
 I samme Tiime førtes frem
 Een Natte-Syen saa yndig
 For mine Tanckers phantasie
 Den jeg bør ey forgiette
 Men sige verden frank og frie
 Den Syen bestod i dette:
 At over Konning Fridrichs Slot
 Blev Himlens hvalte Bue
 Saa gandske reen, for Skyer blodt
 Ja sandelig at skue
 Saa bliid, som paa een Sommers-Dag
 Jeg undred mig paa dette,

Og tænkte: O! en deylig Sag!
 Hvo vil mig underrette
 Om hvad den Klarhed skal betyde?
 Men see! i samme Stunde
 Saa jeg i Norden at opgrye
 Een Skye, som ingen Lunde
 Beskrives kand saa fæel og Leed
 Som den mig falt i syne
 Med Lutter blod og død fuld-heed
 Begyndte den at lyne.
 Det syndis som den vilde brat
 Med Magten overskylle
 Et gandske Land, og samme pladt
 I bund og grund bortskylle,
 Men da den torned grumt og hart,
 Var det kun blot at giøre
 Paa et Minut saa var det klart
 Og da fick jeg at høre
 Saa Hierte-sød en Himmel-Lyd
 Mig kom ogsaa i Øye
 En Syen, som kunde hver til Fryd
 Og Hellig Andagt bøye,
 Thi seer en Post fra Himmelen,
 En Cherub fra Guds Sæde,
 Et Engle-Bud saa synligen
 I Hviide Blyant-Klæde
 Mig forekom, hvis Hoved-Haar
 Saa deylig var at skue,
 Som Sølv, der blank poleret staar
 Hvis Øyne som een Lue,
 Af lutter Mildhed funklede
 Og i hvis reene Kinder
 Saa søde Roser var at see
 Som mand i Saron finder.

Med Himmel-Fred og Jomfru-Lugt
 Hans Ansigt var beprydet,
 Og Paradise-Balsom Lugt
 Var paa hans Læber gydet.
 Hans Hoved var bedeckt med
 En Aarons Præste-Hue,
 Paa mitten af den havde sted
 Et smykke værd at skue,
 Hvor paa var fatted deyligen
 I Chrysolithe-Steene,
 De Ord: Af Guld er Seyeren,
 Ham bør og prisen Eene.
 Hans Fødder vare, som Cristal
 Der funcklede Demanter,
 Samt og Rubiner uden Tal,
 Udi hans Kiortels Kandter,
 Den Engel syentes som at staae
 Paa tvende store Steene,
 Den første rød, den anden blaae
 Af Farver; Men den eene
 Saae ud, som et Castell, der var
 Behængt med røde Klæde,
 Sin Høyre Food den Engel bar
 Op ad, saa tæt at træde
 Den Steen til Understøttelse
 At hand ey skulde helde,
 Men sig som Vold og Muur betee,
 Imod ald fiendtlig vælde.
 Om Kandten paa hans glimre-Skoe
 Jeg disse Ord saae skrevne,
 Der ere mig, som let at troe,
 Til stoer Forundring blevne:

**DIN SALVEDES BEFESTNING HER
 VOR SKIOLD, O HERRE VOCTE.**

Min Hue fik sære ændringer
 Mit Blod i mig opkogte,
 Da mig den anden Bierge-steen
 Saa underlig kom fore,
 Som den der havde Brek og Meen
 Og heldede saa saare,
 Ja, da jeg dennis Skikkelse
 Grandgivelig betragted,
 Da blev i ham et Billede
 Saa skicked, af mig agted,
 Som en u-hyre ⁽⁵⁾ Kiempe laae
 Og ind i Jorden ducked
 Saa dybt, at intet Øye saae
 Hvor hen hans Hoved bucked.
 Men Englen med sin Venstre Foed
 Ham syentes saa at trycke,
 At hand umuligen var god
 For, bort her fra at rycke.
 Men meer forunderligt og var
 Den sære skriftt at regne,
 Som dennis Skoe om Kandten bar,
 Til minde værd at tegne.

**I EGET BLOD HER VELTED SKALL
 NV NORGIS FIENDE SKVES.**

Som det polerede metall
 Hvor med en Fiinde trues,
 Vel blinker meget klart, men, troe,
 Det skrecker dog, saa tyckte
 Mig ogsaa om den blanke Skoe,
 Der Kiempen undertrygte.

(5) uhyre er egentlig det, som ingen kand hyre leye og bruge, men ellers siges det om alt det, som er umaadeligt stort.

Thi skjønt hand dette foreskrev,
 Som Norge vel maa hue;
 Saa viiste hand dog, at her blev
 Og noget ved at grue.
 Med Vinger naar det Engle-bud
 Tog lidet til at vifte,
 Da syentes lyden, som foer ud,
 Der fra, sødt at skiftte
 En deylig Harppe-Klang og Lyed,
 I tusind Strenge-Leege,
 Hvis Thoner ret til Siæle-Fryd
 Een Steen har maat bevæge.
 Hans Hænders skiære deylighed
 Har Sneen giort til Skamme,
 Imellem hvilcke gavis stæd,
 Een Sommer-Krands at bramme,
 Een Konstig flætted æres Krands,
 Hvis Skiøndhed gav den glæde
 I Hiertet saa at ald min Sands
 Forloered fast sit sæde.
 Helst da ieg saae, at intet Var
 I denne Søvn at finde,
 Som jo et Syenligt merke bar
 Af Herrens Naade-minde
 Thi alt, hos dette Sende bud
 Det minste med det største
 Gav Kundskab om, at hand hid ud
 Var sendt fra Fredens Første.
 Hans Belte var som puure Guld,
 Med Perle-rader bremmed.
 Imellem hvilcke var for duld
 Een Skrifft som siuntes fremmed,
 Dog da jeg samme hiertelig,
 At fatte ret begierte,

Blev disse Runer viiste mig:
 Kong Friderich den Fierde
 Som Seyervindings Herre har
 Nu fælded den ham spotted,
 Kiend Herrens Domme: Sverdet skar
 Den Haand, som det har blotted.
 Da jeg nu fuld af Under stod
 Og disse Ord betænkte.
 Ja tusind tack af Hierte Roed
 For dette Budskab skienkte.
 Den store Herre Zebaoth,
 Hvis Konge-Magt og Vælde
 Kand eene giøre ondt til godt
 Ja reyse op og fælde,
 Da syentes Engelen ad mig
 At smiile smaat, og unde
 Mig denne Skrifft nøyagtelig
 At see og at udgrunde,
 Ja! gav mig et Forsickrings Nick
 Det stand mig friit at agte,
 Hans Fødders og Hans Klædes skick,
 Og dennem ret betrackte.
 I samme Stund da Englen meer
 Og meer hid ad lod svinge
 Mod os, jeg fleere Engle seer,
 Som hos ham lod opklinge,
 Med Himmel Røst en Seyer Sang,
 Saa hierte sød at nemme,
 I sær fordi de Stemmers Klang
 Gav disse Ord at giemme
 Kong Friderich vi pryde vil
 Guds Haand ham Krandsen giver
 Hans Fiinde har sat Livet til,
 I fred for ham hand bliver.

Den Sang, saa frydede min Aand,
 At jeg fick Lyst at tæncke
 Paa Krandsen, som den Engle-Haand
 Har vildet Kongen skiencke,
 At og den Lange Evighed
 Maa see den Krands at grønnes
 Med hvilken Kongens Sværd og Sveed
 Af Himmelen belønnes.
 Da disse Tancker sværmed om
 Udi mit Hiertes Kammer,
 Kom Postens Bud fra Staden, som
 Greeb an min Døris Hammer,
 Og klapped paa med Fryde-skriig
 Luk op: Een herlig Tiiende,
 Kong Carl den Tolfte ligger Liig.
 Gud Herren slog yor Fiinde,
 Kong Friderich har drevet ham
 Fra Norrig bort saa fage,
 Hos os hand Sværd og Ild fornam,
 Hos sig den Hungers Plage,
 Nu er det billigt, at hver Siæl
 For Seyren Herren priser,
 Hver undersaatt gjør saare vel
 Om hand sin Konge Viiser
 Sin underdanig Siæle-Fryd,
 Og Kongen ønsker Lycke,
 Ja sine Ord med Skialdre-Lyd
 Saa fremt hand aarker, smykke.
 Som denne Meening i mit sind
 Nu hid, nu did omvancker.
 Og til et lidet Riime-Spiind
 Hendreyer mine Tancker,
 Strax møder mig min ringe Kor,
 Og byder mig: holdt inde!

Du af de grove bonde blaar
 Den traad kand ikke spinde,
 Som kand til Hove stemmis nu,
 Bliv hos dig selv paa Landet,
 Lad digte, hvo som vil, thi du
 Har nock at giøre andet.
 Det gaar dig dog endnu som før
 Du har ey Ven til Hove,
 Der sig til Mæcenat em giør,
 For dine Riim at love,
 Og til Augustum bære frem!
 For uden dette tæncker
 Jeg ofte saa: det bør hå Klæm
 Som mand en Konge skienker,
 Naar jeg nu Vidre haver agt
 Paa en Concept at bruge,
 Maae jeg med frygt det give Magt,
 At fleer er ogsaa siuge
 Som ieg: det mig og Skade giør,
 Jeg boer saa ved en Siide,
 At skiønt jeg ønskte, jeg dog før
 Det nye ey faar at viide,
 Før det af andre er forslidt,
 Og udi alles Munde,
 Er gammelt, før vil manden bit
 mig icke der af unde.
 Om jeg da kunde komme frem,
 Med en Poëtisk Tanke,
 Saa tabte den sin Fynd og Klem,
 For hun ey ud at Vancke
 Flux færdig staar: En anden saa
 Kand for i Vejen løbe,
 Og paa de samme Strænger slaae,
 Og Roesen mig berøve.

Saa har hand æren som er nær
 Ved Hoffet at indgive
 Sin fatted Tanke: det jeg bær
 Bag efter frem skal blive
 Holdt for et gammelt. Vel end da
 Og ey for Laant og tryged,
 Thi holder ieg for best at hå
 Kund ladet Pennen ligged.
 Hvo intet skriver, intet gjør,
 Men elsker Liise-dage
 Hand er for vidssed om, hand tør
 Paa Lasterne ey Klage.
 For uden dette falt mig ind
 At nu er ey de tiider,
 Da mand Poëters Hierne-Spind
 Saa synderligen liider.
 At fordum kaldes Kongens Skiald
 Det var den største Ære,
 Men nu er Navnet, som paa Fald,
 At ingen Mand vil bære
 Poëte-Navn. Thi slige bør
 Af Luftten selv sig føde,
 Saa den, som er i Hiernen øør ⁽⁶⁾
 Maae sig derom bemøde,
 Mand meen, at Lyve staar dem frie,
 Og reene Sandhed Spilde,
 Hvorover ieg fra Digterie
 Mig reent afholde vilde,
 Jeg tænkte og: Om Kongens Seyr
 Er høye ting at skrive,

(6) Øør siges det Creatur at være, som løber runden om, og er fortunlet i Hovedet.

Mand bør ey snack ey Løse veyr
 I slige Poster give,
 Befrygted derfor, at min Pen
 Ey var udaf den Vinge
 Uddragen som ret hurtigen
 Var mægtig sig at svinge.
 Dog Majestetens Naade mig
 Gjør denne gang bemandet,
 Saa jeg fremtræder dristelig
 At tegne et og andet
 Som kand Poeter falde ind
 Naar de skal til at skrive,
 Og veed ey, i det hvegle-Sin ⁽⁷⁾
 Hvad Helst de vil udgive.
 Nu tænckes kand herom ieg maa
 Og viise, hvad Ulykke —
 De Svendske Konger er ført paa
 Naar de har Villet trycke
 Vort Danske Folck fra gammel Tiid,
 Thi Sigtrud fandt, at haarde
 Var Huggene, da Gram i striid
 Tog Kølve-Klub for Kaarde ⁽⁸⁾
 Kong Hotbrod og Kong Uffo faldt ⁽⁹⁾
 For Danske Kongers Næver,

⁽⁷⁾ Hvegel. eller Hvegel vunden siges om den, som er ustadig og Vankelmodig.

⁽⁸⁾ Hvorledes Kong Gram ihjelslog Kong Sigtrud af Sverrig, med en Guld Kølve, fortæller Saxo Gramm: lib. 1. pag. 8.

⁽⁹⁾ Kong Hotbrod af Sverrig faldt for Kong Helgis, og Kong Uffo for Kong Hadings Hænder. v. Saxon. pag. 17. exc. 28.

Kong Erich fandt, hvor med Gevalt ⁽¹⁰⁾
 Kong Halfdan Biergram stræber
 Sin Broders død med Ericks Blod
 Retmæssigen at hefne.
 Kong Sivald og med Helte-Mod ⁽¹¹⁾
 Holdt tvende Dages stefne,
 I hvilcke hand med Regnalt gick
 I Kamp, før hand ham fældte
 Med Inge og Hans Broder fick
 Kong Harald magt at vælte ⁽¹²⁾
 Dem begge ind i graven, ja
 Om Jarmerich det findes ⁽¹³⁾
 At hand toeg Liv og Riige fra
 Kong Gother, dog vi mindes
 Helst det, som os er nærmere,
 Og da skal Sverrig siige
 At det for den mod Norrige
 Var aldrig godt at krige
 Kong Albret liden Nytte vandt ⁽¹⁴⁾
 Af Spotten som hand sendte

-
- (¹⁰) Hvorledes Kong Halfdan Biergram lod Kong Erich ombringe, fortæller Saxo lib. 7. pag. 123.
 (¹¹) Hvorledes Kong Sivald slog Kong Regnalt med 40 de beste Svenske Kiemper, derom vid. Pontan. lib. 1, Hist. pag. 29.
 (¹²) Kong Harald Hyldetand fældede Kong Inge, og hans Broder Oluf af Sverrig vid. Saxon. libr. 7. pag. 139.
 (¹³) Om Jarmerich, hvorledis hand skildte Kong Gother ved Liv og Rige, vid. Sax: lib. 8. p. 155.
 (¹⁴) Hvad Spot Kong Albret tilsendte Dronning Margrethe, vidner saa vel Pontanus lib. 9. pag. 517. som og Loccenius Historiæ Svecanæ lib. 4. p. 112. Hvor hand mælder, at den Slibe-Steen, som Kong Albret sendte dronningen, at slibe sine Sye-

Den danske Dronning! thi hun spandt
 De traadde, som ham spendte
 I Fængsels Baand. Kong Carl og fick
 /: Den tiende :/ at finde
 Fra Norske Hæltis Haand det stick
 Der gav ham dødsens minde ⁽¹⁵⁾
 Nu tænckis, gammelt er for slidt,
 En deel uvist og regnis
 Mand elsker det som findes Nyt,
 Det holdes værd at tegnis,
 Nyt har vi nu som volder at,
 Dem Øreene vel klingte,
 I Sverrig, da den Vinter-Nat ⁽¹⁶⁾
 Til Sørge-Floer dem tvingte.
 Hvor dan jeg nu skal bringe frem,
 Vort store Nyt, og give
 Det j den form, som haver Klæm,
 Der om jeg selv maa blive
 Saa tvilsom, at ieg veed ej hvad,
 Nu tæncker jeg at giøre
 Det gandske kort, ja paa mit blad
 Nep fiire Liner føre.

Naale paa, /: hvilken over 260 aar havde hængt i Roschilde dom-Kirke :/ lod Kong Carl Gustav tage derfra, og skal den nu findes i Dom-Kircken i Upsal.

(15) At Kong Carl den 10de A. 1659 ikke alleene forgievis belagde Friderichshald, men endogsaa samme aar døde af en hidsig Feber til staar Loccenius Hist. Svecan. lib. 9. pag. 851. 852. den hand af adskillige Viderværdigheder, som ham mødte, skulle have draget sig paa halsen. men de Norske taler anderledes om hans Død, og meener, at en blessure skulle være dens aarsag.

(16) Neml. imellem 11te og 12te December.

Mand veed, at en Laconisk ⁽¹⁷⁾ styl
 Der findes kort og fyndig,
 Hvis Kloftigheder kand en Smiil
 Udlocke, holdes yndig;
 Thi store Folck ey Vandte er
 Ret meegen Snack at føre,
 Men elsker dybe Meeninger
 I Korte Ord at høre
 Min Digter Aare derfor tør
 Vel og en Prøve give
 Af Indfald som hun selv sig gjør
 Betænckninger at skrive.

Første Betænkning.

Hvad vilde Konning Carl paa Norgis Grund
 bestille
 og hvortil kom hand nu igien for Fri-
 drichshald?
 Enhver maa slutte, at hand kom med egen
 villie,
 At leede om sin død, og hitte der sit fald.
 Nu syuntis mig, det Riim dog blev
 Forkort, og alt for mavert,
 Thi faldt mig ind, at om ieg skrev,
 Det som var meere favert,
 Og gudeligt, til denne død
 Og Seyer at betragte,

(17) Laconisk er en Kort Stiil, saadan, som de Lacæ-
 demonier forðum brugte, vid: Platonem libr:
 1. de Legibus. cic. Episs. Fam: lib. undec:
 Ep. 25.

Det Riis opsleedis dog, og tabte sine Quiste-
 Ja stubbedis indtil Guds egen haand det
 hviste

In i den Lue, som stak an til Riisets meen,
 Hvorfra kom Luens Ild? nest Gud, fra
 Fridrichs-Steen.

Der dette paa Papiir saadan
 Var tegnet, randt i tancke
 Hvorleedes Verden og er Van
 Paa sliige Riim at ancke,
 Der smager som, af Prædicken,
 Da andre Artigheder,
 Bør være det, som digteren
 Skal see, at hand udbreder
 Af et og andet, sær af det,
 Som omineux kand Kaldes,
 Thi naar det træffer, sligt da ret
 Som merkeligt bifaldis.
 En deel paa Forsters Ord har agt ⁽¹⁸⁾
 Og hvad i dennem sticker,
 Een deel paa deris Klæde dragt,
 Hvorledis den sig skicker.
 En deel paa hvad dem møder først,
 Samt og paa hvad dem følger.
 Men andre meen, at Fugle-Røst
 Og noget i sig dølger
 Til Varsels-Tegn. Já Mynterne
 Og deris Prægning volder,

(18) Hvorledis Hedningene i forðum tiid har taget var-
 tegn, eller Forvarsels Tegn af mange og adskillige
 ting, der om findes nok at læse i Zvingeri Theatr:
 vita hum: Beiërlingk auctor: Rosini Antiqu.
 Rom. cum not: Demst: valer. Max: Cic: L. 1.
 de divinationibus. exc.

At nogle vil paa dennem see
 Hvad merkeligt de holder ⁽¹⁹⁾
 De gamle lagde Fliid op paa
 Saadanne ting at skrive ⁽²⁰⁾
 Hvad jeg heri og kand formaae,
 Skal disse Ord os give.

Tredie Betænkning.

T Fra Pomern paa Sluppen den Flyvende Død
 Hiemsegled Kong Carl til Skaane.
 H Hand maatte fra Faren og yderste Nød
 Sin Redning af Flugten sig laane.
 M Men nu hand paa Norge vil hevne sin Harm,
 Og vredelig Buen opspender,
 D Da mærk! at Kong Friderichs Seyer-riig Arm
 Den Flyvende Død ham tilsender. ⁽²¹⁾

⁽¹⁹⁾ Saaledis er det ogsaa holdet for et besynderligt omen, at de sidste Mynter, som Kong Carl den Tolvte lod slaae, skulde holde det Symbolum: nu og aldrig meere.

⁽²⁰⁾ Saa har Lucanus Lib. 7. viitløfttig beskrevet, hvad for adskillige Omina der begav sig, før Pompejus tabte Slaget imod Cæsarem in campis Pharsalicis.

⁽²¹⁾ Det maa vel erindris som merkeligt, at K. Carl efter at hand havde ført en viitløfttig Kriig, fra 1700 til 1715, bragte da Lifland, Finnland, For Pomern, Brehmen og Rügen vak forlerede, intet andet tilbage til Skaane, end en Schluppe, som kaldis den flyvende Død. og efter at hand 2de gange prøvede at søge sin Lycke paa Norge, vandt intet andet end en Flyvende og hastig Død.

Min tancke fløy fra Pomern fort
 Hend ind til Moscou's Egne,
 For at indhente mig rapport,
 Om noget var at tegne
 Til minde fra det Store Slag
 Som for Pultava skeede ⁽²²⁾
 Da Herren førte Czarens Sag:
 Saa udj Græsset beede
 Saa mangan Modig Karl og Mand
 Der fægtede fuld trolig,
 Men blev dog i et fremmed Land
 Tilsagd at sove rolig.
 Hvo Kriig vil føre Langt af leed
 Kand før hand agter tvinges,
 Thi Hiemme-hær at droyis veed ⁽²³⁾
 Naar fremmed Hær forringes
 Hvad nu af dette Nederlag
 Kand komme os til Nytte,
 Og hvad jeg fandt hver til behag,
 Jeg iiligst vil udbytte.

(22) Nemlig d: 27. Junii A^o 1709. i hvilket Kongen af Sverriges Armee blev af slagen, og mange Generaler bleve fangne, og Kongen selv tog sin retirade over Dnieper-Strømmen indtil de Tyrkiske Provincer.

(23) See Gotrics og Rolfs Saga p. 252. Heima—herin verdur driugar. den Krigs-Hær, der holdis langt borte, kand snart Sveckes, men den der er Nær Hiemmed, kand altid bestærkis.

Men Halen, om vi den vil see,
 Er Krafftisløs, forsvekket,
 Den hænger fuld af Ach og Vee
 Er blodig og bedrekket,
 Med soed og Aske overstrøed,
 Med taare-Strømme Vandet,
 Af Nøgenhed og Hungers Nød
 Sat sammen og forblandet.
 Saa hvo der hiertelig attraar
 Det fæle dyr at Riide,
 Hand dødis og om sider faar
 I græsset selv at biide.
 En Prove fant Kong Carl her af,
 Allene dog i Naade
 Da Sværdet ham i Moscou traf
 Saa ham paa kom den Vaade,
 At hand der fra til Bender foer,
 Mit Sind paa Tankens Vinger,
 Maa med hos Tyrckerne paa Spoer,
 Om ieg og noget tvinger
 Den af som til min Riime-Konst
 Kand noget Kløgtigt yde,
 Og at jeg Leedte ey om sonst
 Det disse Ord udtyde:

Femte Betænkning.

Mand meente Bender var Kong Carl den
 Tolvtis Kiiste,
 Hvori hand, som et liig, alt hvilte sine
 Been,
 Men der var intet om, Thi Norge det be-
 viiste

At hand fra Bender gik, men falt for
Fridrichs-steen.

Det blive, hvad det er, mig randt,

Endogsaa ind den Grille,

Poëter pløyer og iblandt

Med Aarets Tall at spille,

Og der af leede noget ud,

Som kand for undring give,

Enskiøndt det Koster Hoved-Brud,

Om det skal konstigt blive.

NORVEGI REGEM SVECIAE

TRVCIDANT“ dette tænkte

Vel aldrig Svensken skulle skee,

At Aare-tallet hængte

I disse Ord: saa skulle og

Vel saare faae det giette,

At Aarets rigtig tælle-stock

Befantes og i dette,

DE NORSKIS VAABEN KONNING CARL

AF SVERRIG SKVLDE DRAEBE.

Hvad Herse var, og fordums Jarl ⁽²⁵⁾

Mand heller skulle stræbe,

At tolcke ud, end finde sligt,

Dog er det dermed ikke,

Alt giort: Thi den Poëte-Pligt,

Maa dybt i Kortet Kicke,

En deel af Kongens Nafne-Tall

Mysteria vil samle,

Mand sagde Tolv og Fire skal

I Sexten Talled hamle, ⁽²⁶⁾

(25) Herse og Jarl bemærkede i fordum tiid det samme som nu Baron og Greve.

(26) Hamle bemærker at staa liige endregtig sammen,

Fuld fredeligt. Men ey saa got
 At det gelinge Kunde!
 Det større Tal holdt for en Spot
 Det mindre Fred at unde.
 Thi viiste Himlen ud en Tiid
 Til Eenings Baand at bindes,
 Den Tiid naar agtes paa med Fliid
 I samme Navn-tal findes.
 Thi om, for os utroligt det
 End er dog sandt forbliver,
 At XII og IV, sank dem ret
 Det Aars-Tall XVIII giver,
 Der om en liden Tanke Spaan
 Af Pennens Næb skal snittes
 Hvor af hver tage kand det laan
 Som her er nest at hittes

Siette Betænkning.

Om efter tiiden spør, hvad aaret all der
 fandtis
 Da paa Kong Fridrichs Grund Kong Carl
 den Tolfte faldt.
 Du siig: Da XII^{te} Carl af IV^{de} Fridrich
 bantis
 Ved Dødsens mørke baand blev aarets
 tall XVIII talt
 Saa skal det aarstaal da; enskiønt det vel
 maa skrives

siges egentl. om Heste, der drage lige villige for
 vogn, at de hamle vel sammen, men metaphoricke,
 om Mennisker, der staar liige sterkt og vel sammen,
 i en gierning at udrette.

I Sverrig op med Kul, og overstrøis med
Muld.

I I dette Seculo i Dannemark dog giveis
Den Ære, at det skal inpræget staae i
Guld,

Kiend Herrens Regne - Konst, saa veed
hand at addeere
Af store gjør hand smaae, af mindre gjør
hand meere.

Herefter tænkte jeg: den dag

I maaneden maa give

Og noget som i denne sag

Sig skicker at opskrive,

Vil ieg besee de Himmel-tegn,

Da findes der en Skytte.

Som spaade os kund Snee og Regn

Dog blev nu giort det Bytte,

At Ild og Kugler regned ned

Fra Norske Klippers Halde,

De Svenske til saa stor fortræd,

At hand og maatte falde,

Som var for dennem Hoved-Mand,

Da kom af Skyttens Bue

De Skud som icke blev til vand

Men gav en hidsig Snue

Saa at en dag blandt dagis Tall

I vor Calender findes ⁽²⁷⁾

Den Kloge mand i Sværrig skal

Med eftertancke mindes,

(27) at ieg siger i vor Calender skeer af den aarsag, at de bruge icke i Sverrig den Gregorianske Stii endnu, i hvor vel den er Rigtigere end den Juli-anske.

Thi haaber ieg at ingen mig
 Med billighed fortænker,
 Om jeg end voris Fiender slig
 Betænkning villig skienker.

Syvende Betænkning.

I Svenske Mænd af Maaneden
 Den ellefte udsletter,
 Vil I det ej; da immer hen
 Et merke hos ham sætter,
 Imellem tii og tolv hand staar,
 Paa tælle-brettets skive,
 Om hver en Konge døden spaar,
 Som tæncker til at kive
 Mod Dannemarkis Konger, der
 Vil Frede-riige være
 Og ickund det, som deris er,
 Af Eders Haand begiere,
 Kong Carl den Tiiende fik hug,
 For Kiøbenhafn og talte
 Ti Tusen Mand, som blodig Dugg
 Og Kugle-Regen qualte.
 Paa Norge løs hand og saa gik,
 Og vilde der bravere,
 Men uden Tvil saa meget fik,
 At hand gik aldrig meere.
 Kong Carl den Tolvte kom nu her,
 Vort Fridrichshald at griibe:
 Men maatte legge sit Gevæhr
 Og sticke ind sin Pibe,
 Vor Bliddels Ellefte tog paa
 Den førstes hær at skiænde,

M Men ellefte December maa
 Den sidstes levnet ende,
 D Det var ej dag endnu, da at
 Hin sine tropper savnet,
 M Men nu var dagen bleven nat
 Da døden denne favned.
 Den dag jeg aldrig glemme maa
 Den Ellefte de kiender
 Ham i Decembri best at staae,
 Som kand med begge hænder
 Tå Rente-pengis deele ind,
 Mig gjør hand ingen Nytte,
 Men det var just de Svenskes Sind
 Paa den at hænte Bytte,
 Fra Norgis Grendser: Thi mand veed
 Hin Bamse-Bjørn maa nødis,
 Naar hand af Hungeren er kieed,
 Og længer ey kand fødis
 Af Lallerne, hand suer paa,
 Fra Huulen ud at Krybe,
 Til Føden noget sig at faae,
 I dalene saa dybe,
 Hand vover Peltsen, om end der
 Paa hannem Skytten luurer,
 Thi Hunger er saa haardt et Sværd,
 Om ulven Længe tuurer,
 Paa huldet, hand dog nødt til er
 Naar Vinter-Trangen truer,
 At søge Bondens Stald, skiøndt der
 Hand døden for sig skuer,
 I det hand faaer i Byttets Stæd
 Et Øxe-Hug i Panden,
 Sult er den haarde Kost, der veed
 Eend og at drive Manden

Til Staven, og til Fiddel spil.
 Saa skulde mand vel vente
 At Svensken før hand mangle vil
 Da ønsker Skatt at hente
 Fra Norge, og at mætte sig
 Med disse Flade-Kager
 Hvor af ieg dette Kortelig
 Til Efter tancke tager:

Ottende Betænkning.

Kong Carl af Sverig havde fat
 Fra Norge selv at hente,
 Paa ellefte December-Nat
 En Juule-Maaneds Rente,
 Hand agted at faae Sølv og Guld,
 Til sine at belønne,
 Men der i steden greb hand Muld
 Og napped røde rønne:
 Thi da hand løste op sin pung,
 Var mynt til hannem støbet
 Sum faldt, at tå imod saa tung,
 A Knappen gik i løbet,
 Det altiit vil ej lykkis, at
 Vor agt i pung kand komme,
 Thi vores Magt et Maal er sat
 I Herrens skiulte Domme.
 Om sider skiød min tanckes meed
 I graven og en Straale,
 /: I hvilken Finden segned ned,
 Til døden :/ for at maale
 Mig Frihed til Betænckninger
 Af denne Grav at Lage,

Hvor døden uden Skaanseler
 Forkorted Fiindens dage,
 En graver tiit sin egen grav,
 End dog hand det ey gietter;
 Og den er nærmist dødning-laug
 Der til en anden retter
 Sit Sværd at vilde fælde ham;
 Thi bør mand ey at liide,
 Paa Lycke-Løbets falske bram,
 Hvor Foden snart kand gliide,
 Hvor let det gøres af med os,
 Af deris død skal Læres,
 Hvad meer vi mindis, maa her hos
 I disse Ord frem bæris:

Niende Betænkning.

Kong Carl en Løbe-Grav ved sine Mænd
 lod Kaste,
 Da hand til Fridrichs-Steen med Magt har
 vildet haste
 Hans agt gik uden om, og lystred ey hans
 Sind
 Thi hand fra graven løb til Evigheden ind.
 De Norske paa den Grav skal grønne blade
 strøe
 Fordi den var den seng, hvor paa hand
 skulde døe,
 Som dem fra Seng, fra huus, og Gods har
 vildet trænge,
 Gid! Kongens Fiiender gaar, hver een, som
 hand, til senge.

Endnu vil ej min digter-Geist
 Fra denne Ort sig flytte,
 Før jeg maa ogsaa see opreist
 En evig-Minde-Støtte,
 Om dette dyre Konge Blood
 Som Jorden her har drucked,
 Da et mandhaftigt Kiempe-Mood
 Har dog omsider bucked,
 For Danner-Kongis skarpe staal,
 Om skiøndt hand aldrig rædtis
 For Krigs-Gevæhrets morder-vraal,
 Men uforfærdet stædtis
 Hvor Faren fandtis allerstørst
 Hand var til Krigen baaren;
 Thi selver med hand sidst og først
 Har alle vegne vaaren.
 Gud gjorde stoere ting ved ham
 Det vil vi fridt bekiende,
 Omskiønt hans stoere vældis Bram
 Fick en bedrøved Ende.
 I Moscou var hand døden fast
 Paa Hælene: deslige
 I Pohlen; men hand figted hvast,
 Og tvang det Polske Riige,
 At Kiende den for Konge, som
 Kong Carl der vilde have,
 Endog det kort derefter kom
 I bedre skick og lave,
 Hand i Tyrkiet og stoed ud
 En ej saa Ringe Heede,
 Da de ved Ild og grove Skud,
 Ham nødte til at sveede.
 Paa Rygen var ham døden nær
 Den Hest og Sattel ramte,

Og i Straalsund uskye hand træer
 Paa Volden frem og bramte
 Af et bemandet Kiempe-Mood,
 Een dog en hver vel vidste,
 At Slutningen blev aldrig god,
 Thi mand maa Gud ey friste
 See nu i Norge faldt den Helt
 For Danner Kongis værge,
 Mand burde under aaben Feldt
 Hos disse Grændse-bierge
 Oprette Steene, og med Staal
 Dybt ind i dennem skrive,
 De Ord, som nu paa voris Maal
 Min Pen der til skal give

Tiende Betænkning.

Kong Carl den Tolvte stod paa dette sted
 og truet
 Med Stormer haand og Sverd at vinde
 Fridrichshald,
 Men ved Kong Fridrichs Arm har Himlen
 hannem Kued,
 At tabe selv sig selv, i et saa blodigt
 fald.
 Det var Guds eget værk, at det saa begge
 gik
 At Carl her Knælte ned for Konning Fri-
 deric.

Skjøndt dette maatte synis nock
 Til vor Monarchis Ære,
 Saa kunde dog min Tancke-flock
 Ej her med stille være,

Min gamle Vane faldt mig ind,
 Som Lysten atter tændte,
 Til Helte-Sange, og mit Sind
 Did hen som iiligst vente,
 At jeg i rette selv med mig
 Begynte saa at gange,
 Hvorfore viltu frygte dig
 At skrive Helte-Sange,
 Er dette ey et Helte-verk
 Hvor til Guds Egne Hænder,
 Har giort Hans Majestet saa sterk,
 At Hand sin Findes Lænder
 Har ogsaa med sin villie traad
 Dybt ned i Gravens Giemme!
 Gud veed hand vel med Hierte Graad
 Hans død har maat fornemme.
 Her stridtis ej om Liv og blod,
 Men kun om Land og Riiger
 Det kommer ej af Morder-Mod
 At Blodts forvante kriiger
 Men at det Træ der ilden næst
 Tilleggis, snarist brænder,
 Det er naturligt; thi er best
 Mand selv i den ej render,
 Hvor for har Smidden Skind for Skiød,
 Samt holder Tang til reede?
 At ej Hans Haand af Ildens Glød
 Skal føle Brand og Heede.
 Hvor for har og en Potentat
 Striidbare Mænd og Knegte:
 At hand tør ikke selv tâ fat,
 Med blodig Sverd at fægte,
 Mon ey en nærig Høne faar
 Nu Korn, nu Knæp i Panden?

Saa den der efter faren staar,
 Om jeg maa sige Sanden,
 Faar og om sider død og Fald.
 Skiondt det var ham ej agted,
 Det gick saa til for Fridrichshald
 Det Konning Carl har tragted
 Saa længe efter fandt hand der
 Slet ingen sig indbilde,
 At hand for Kugler Skud frie er,
 Thi Krucken gaar til Kilde,
 Saa længe til den brydes reent,
 I smald og tusind skaarer,
 Den Piil, der Achab ey var meent,
 Ham dog i Slaget saarer,
 Hvo styrer da de slumpe-Skud
 Er det den blinde Lycke?
 I Natte: mørk og Molm? Nej! Gud
 Dem veed til Maal at trycke.
 Forliisnings Onde kommer dog
 Saa vel som Seyers Gode,
 Har Himlens Gud Kong Frideric
 En Seyer vildet sende
 Hvi tør jeg efter vaanlig Skik
 Til Sang mig da ey vende?
 Kong Friderich jeg ære vil,
 Gud hannem Krandsen giver,
 Hans Fiinder har sat Livet til
 I Fred for dem hand bliver.
 Saa stemme op hver Undersaatt
 Lâr Æres Harper lyde
 For Gud, fra hvilcken vi har faat
 Den dag der os kand fryde,
 For Gud, som veed vor Konges Stie
 Saa seyerrig at giøre,

At findens Haand gaar os forbi
Og icke kand os røre,
Stemm an min digter-Aare om
Du nogen Tiid har stemmed,
Thi vor Monarch saa Hierte-from,
Maa aldrig vorde glemmed,
Hans Gierninger leg yndigst frem,
Paa min og fleeres Tunger,
At vi en Seyer-Sang om dem .
For Gud og Verden siunger.

Gudelige og Glædelige

Helte-Sange

om

Hans Kongelige Majestets

Store og Lyckelige

Seyervindinger

bøWed Guds naadige Hielp og Bistand erholdte over den
Norgis Riige plutzeligen indkomne, men samme steds
mandelig overvundne

Fiende.

**I NORRIG GAV FRIDERICUS-
HALD
SVERRIGIS KONNING SIT
FALD.**

1. I Synden for Fieldet der ligger en Bye
 Blandt Norrigis Klipper og Bierge,
 Af hannem i Verden saa viide gaar Rye
 For hand sig saa dappert Kand væрге,
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
2. Der ligger en Borrig, som Friderichs-Steen
 Forgievig mand icke saa kalder,
 Mod hannem med Panden at løbe gjør meen,
 Hvo Steenen bestormer, hand falder
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
3. Da Svensken var dreven fra Pomerske Grund,
 Var ogsaa fra Rygen udjaget,
 Ja havde forlaaret den faste Straalsund,
 Til hiemmed da haver hand draget.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
4. Hand [hafde] haft aarsag at tæncke paa Fred,
 Da Krigen saa længe var prøvet,
 Og hafde saa meget forloret derved,
 gjort mangan et Hierte bedrøvet.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
5. Hand maatte nu længer det blodige Sværd
 Vel kiædes at føre ved Siide,
 Og tænke: Hand Hævnen og Vreden er Værd,
 Der Freden vil stedse modstriide,
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.

6. Hand fandt, at i Sverrig var Hunger og Nød,
 Var Mangel paa Middel og Penge,
 Saa manges brav Herre var fangen og død,
 Og alle befandt is at trænge.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
7. Det kunde dog icke bevæge hans Sind,
 Og milde Hans Kriigiske Hierte,
 Med Magten at rykke paa Norrige ind,
 Det var det hand eene begiærte
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
8. Hand kom der, med baadte kun lidet der paa,
 Den dappere Kruuse ham mødte,
 Og viiste ham Prøven, hvor det vilde gaae,
 Med Sverdet mod Kongen hand hødte,
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
9. Dog ville vor Herre kun vare ham ad,
 Og Printzen af Hessen det lære,
 At Sverdet vil icke den lade uskadt,
 Som længe det blotted vil bære.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
10. Det lyckedes for ham, hand Veldet sig ind
 I Norrig at hendte lidt Føde.
 Thi Lycken, som oftist i Lægen er blind,
 Hun smigrer for dem, hun vil øde.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
11. Hand plyndred nu hidset, hand røved nu her,
 Det var ham om Nyttten at giøre,
 Hvo villig befandt is, og lagde Gevær,
 Dem skulde hans Naade tilhøre.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.

12. Men Norgis Indvaaner den Smigren forstod,
 De vilde paa Løfter ey Liide,
 Men ofte bag Klippen, som Skytter, holdt foed,
 Der torde paa Biørnen vel biide.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
13. Der klipped de Svenske paa Vey og paa Stie,
 At mangel en savntis af Hoben,
 Hand kunde ey nogensteds fare forbi,
 Hand fandt jo, at Norske har Vaaben.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
14. Omsider fandt Kongen i Sverrig sig ind
 I Friderichshald, for at gieste
 De Borgre, men saae da, bestyrthed i Sind,
 Fuld lidet at tiene sit beste.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
15. En Bombe kom hannem saa nær i sit Fald,
 At hun ham gav blodige Mærke,
 Indbyggerne brændte selv Fridrichshald,
 At hand sig der skulle ej stercke.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
16. Nu fandt hand paa Moss, og nu fleere steds Mænd, b
 Som lærte ham Konsten at svelte,
 Hans Forraad de brændte, ja nødte ham end
 At søge til Bracker og Telte
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
17. Saa ryckte hand gandske forsvecket igien,
 Hen over til Sverrigis Siide,
 Da Normanden trued at Lære hver Lem
 Af dennem i Grædset, at biide.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.

18. Den Reyse ham kosted ti-tusinde Mænd,
 Ey alle udaf de gemeene,
 Til Minde hand skulde fra Norrigis Land
 Kun holde sig Hænderne reene,
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
19. Den sigis, som brændt er at ræddis for Ild,
 Af Skaden og Taben mand vittis,
 Men Fiinden af Skaden blev bitter og Vild,
 Med Blodet hand skulde besmittis.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
20. Hand vilde hå Norrigis Krone for det,
 Som hand udj Pomerens miste,
 Og tænke slet intet paa je-fnet og ret,
 Men stoelte paa Magt og paa Liste,
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
21. Dog begge gjør intet, Hvor Herren er nær,
 Den mægtiges Styrcke hand bryder,
 De Listigis Snarer og sønder hand skiær,
 De Fromme med Frelsen hand fryder.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
22. De Nordiske Helte beridde sig brat,
 De Pantser og Vaaben opskurer,
 Paa Fiinden de vaager i Sandvigens gat,
 I Svin-sund paa hannem de Luurer.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
23. Kand de ham ey hindre at komme, de vil
 Dog hannem saa rage og plucke,
 At Haaret skal tyndes og skiæres saa til
 At Sverrig der over skal sucke,
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.

24. Kong Carl udaf Sverrig hand rycker da frem,
Som Hannibal over de Høye,
Skiønt Farten var brack og var hesselig slem,
Hand Vandt dog derover med Møye.
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
25. Den Kuurrer paa Taarnet hand bliver ham var,
Og raaber: Vor Fiinde er Kommen
Saa tykke, som Krager, jeg hører hand slaaer,
Paa Bierget reveille paa Trommen,
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
26. Det dyret ey længe, før Fiinden Lod see,
Hand agtede Fødder at Fæste,
Saa fast udi Landet, om mueligt, at de,
Skal lade ham Norrig til beste.
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
27. Hand nærmer sig Fæstningen Friderichs-Steen,
Og samme som giennist belegger,
Skiønt Kugler og Bomber om Ørnene hveen,
Til Fliiden dog sine opegger,
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
28. Men midlertiid Fiinden nu huulet sig ned
I Jorden og Skandster opførte,
Blev Møyen ham stundom giort tresselig heed,
Saa harmen i hugen ham rørte,
Gud fægten mod Fiinden i Norge.
29. Hand agted at trænge i Fæstningen ind,
I hvad det ham skulde end gielde,
Dog Himlen ej føyed hans modige Sind,
Men stecked hans stormende Vælde,
Gud fægted mod Fiinden i Norge.

- 08 30. Vor Kongis den gieve og dappere Mand,
 Som Fæstningen skulle forsvare,
 Von Landsberig vidste med Mod og Forstand
 At sende ham vare saa rare,
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
- 18 31. Hand sparte til hannem ey Nat og ey dag,
 Af grummeste Mørser at sende,
 De suusende Bommer, hvis dræbende Slag
 Gav Mangen en døden i Hænde,
 Gud fægted exc:
- 28 32. Hand talde til hannem ved Støckernes Vraal,
 Det, som ey var kiærligt at høre,
 Ved heele Cartouer hand talde det Maal,
 Som hvidsked ham døden i Øre,
 Gud fægted exc:
- 38 33. Kong Carl den Tolvte her segnede ned,
 For Kuglen og Sverdet lod falde,
 Det Kiendis, at Himlen har været ham vreed,
 For hand icke Freden udvalde,
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
- 48 34. Saa ligger Kong Friderichs Fiinde nu liig,
 Og kand ham ey meere mod striide,
 Gud Herren har stilled den Nordiske Krig,
 Og dæmped Ulycken i Tiide.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.
- 58 35. Her skulde nu falde paa Norrigis Grund,
 Og Dannemarks Vaaben-Magt kiende,
 Den Fiinde, der agted med alle slags Fund,
 Kong Friderichs vælde at skiende.
 Gud fægted mod Fiinden i Norge.

36. Saa fryde sig Norge, saa glæde sig friit
Vor Dannemarcks Øer og Lande,
Kong Friderichs Seyer skal spørgis saa viidt,
Som Verden har Floder og Vande,
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
37. Den Seyer, som Herren Kong Friderichs Sverd,
Saa naadelig haver forundet,
Til evige minde i Marmor er værd,
Indskreven at Vorde befundet,
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
38. Vi sender til Himlen ti tusinde tack,
Gud Herren Vor Hielper til ære,
Som styrer til Havnen naar Skibet er lack,
Og redder, naar Tiiden skal være,
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
39. Vi beder for Kongen hver eeniste Siæl,
Gud Lade Kong Friderich leve.
Og Eye omsider sin Fæderne deel,
Befried for Løver og Reve,
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
40. Gud giøre vor Konge saa mægtig og stoer,
Blant Jordiske Guder, af efne,
At alle maa hannem med ydmyge Ord,
Kong Friderich Seyerrig nefne,
Gud fægted mod Fiinden i Norge.
-

Saa snart var icke denne Sang
 Til ende bragt, jeg hørte
 Ja ligesom en høyere Klang
 Der mine Tanker førte
 Hen ind i gamle Skialdrers Chor,
 Der fordum tiid har siunget,
 For Norske Jetter slige Ord,
 Hvis Tone Farer runget
 Med en opmuntrings hurtig lyd,
 Som Biarche-maal blev kaldet, (28)
 Der gav til Striiden Lyst og Fryd,
 Og mægtigt har befaldet
 De Norske Konger, hvor for ok
 Thormodur høyt har glædet (29)
 Kong Oluf, og hans Helte-Flock
 Da hand høyrøstig qvædet
 Hus-Karle-hvøt, en munter Sang (30)
 Til Vaaben-leeg at prøve,
 Og ey til glads og Kande-Klang
 Ved Spill og dands at øve,
 Til ære-skienk en ring saa skøn
 Kong Olaf Skialden skienkte.

38) (28) Biarche-maal kaldis en Opmuntrings Sang, hvorved Krigs-Folcket opmuntris til at stride mandigt, af den Poët Biarche, som først paa fandt saadan en Sang.

es) (29) Thormodur Skiald sang saadan en Sang for Kong Olaf Haraldsen og Hans Strids-Hær, høyt, at den hørtis meest over ald Krigs Hæren. Folcket betac- ket ham for Sungen, ligesaa Kong Olaf, og forærede ham et Guld-arm-baand, som Vog en halv mark Guld, som Snorre Sturlasen fortæller: Kong Olafs Saga, Cap: 220.

08) (30) Sungen blev kaldet Hus-Karla-hvøt, det er Hof-

Og ham for dette digt til Løn,
 Ret Kongeligt betænkte.
 Ja Sigvard Skiald saaleedis har
 For Ragnvald Jarl opstemmed,
 Den Roos, hand paa sin Konge bar,
 At hand ogsaa har fremmed
 Ved samme Ære-digt sit Gavn:
 Thi Jarlen ham forærte,
 /: Sig selv til ævigt ære-Navn :/
 Da hiin Kun Huus begierte,
 En gylden Skiænk. Saa det har i
 De Norskis Hierter været.
 Indarted, at de digter i
 Har Høylig fordum æret,
 Og som det gamle Helte-Mood,
 Endnu er ej forsvundet,
 Fra Norske Karle, som med Blod,
 Og Liv sig har forbundit,
 Til danner-Kongis Tieniste,
 Hvor paa vi nu har Prøver,
 Saa vilde ieg og Lade see,
 At ingen dem berøver,
 Den ære som de have tient,
 Da de saa vel har figted

mænds Opmuntring eller opeggelse, og naar den udsettis paa voris Maal lyder den saaledis

2.

Dagen er opdaget
 Pudén skal puslis
 Størken maa aarke
 verket at vove
 Vogn op og vaagne
 Vennernis Hoved
 Alle og een hver
 adelig sindet.

Haar den haardhærdet
 Rolfver som sliuder
 Odelm ænd af ætt,
 de som ikke flyer
 veckis ej til vinen,
 Ej til Qvinde-gilde
 Heller Eder vecher
 Haarde Helte-leege.

At deris Troskab er bekiendt,
 Jeg der for og har digted,
 Selv-samme Kongis brave Folk
 En munter Sang til ære,
 Saa Pennen, som er Tungens Tolk,
 Skal disse Ord frembære.

1. Danske Kiemper, Norske Jetter,
 Karle udaf Helte-Blod,
 I hvis Hierter dyden spretter
 Udaf freydig mande-moed.
 Opper Eder for at Verge
 Norgis musse-grode Bierge.
2. Seer paa eders Navn og ære,
 Og paa Olde-Fædris dyd,
 Paa den Troskab I skal bære
 Til at giøre Kongen Fryd,
 At I faar de Seyers-Palmer,
 Som i Evighed ej falmer.
3. Opper Eder for at griive
 Majestetens Fiinder an,
 Hvis Forfædre torde rive,
 Ved Hovmodig Voldsom Ran,
 Fra det gamle Norgis Rige
 Alt forstore Lande-fliige.
4. Hænter det med Løve-tænder,
 Som gick bort med Reve-List,
 Herren styrcke Eders Hænder,
 At I griber icke mist,
 Tiden, som nu alt er kommen,
 Giver anden Lyd i Trommen.

5. Huule Mørser, Kaaber Slanger,
Flink Gevær nu reeder til.
Riffer og Palladser langer
Frem, jeg hører Tromme Spill,
Fiinden som nu er i Vente,
Vil hos Eder søge Rente.

6. I, I danner-Kongis Heldte,
Som fra Sadlen Vandte er
Slige Karle ned at Velte,
Og har Eders ære kiær,
See! jeg seer I esker Prøve
Af det Spill, som hand tør øve.

7. Vil Hand, siger I, kun sette
Foed hos Voris fridske Foed,
Vil vi hannem det forjette
At det koste skal hans Blod,
Før I viige skal til bage
Skal det før i Halsen knage.

8. Vi med Ham tør drage Handske,
Saa at Huud og Skind gaar med,
Vi Vil klappe ham paa danske,
Saa Hand blegne skal derved,
Vi Vil Lære ham de Læge,
Som hans Krige Lyst skal spæge.

9. See nu, hører jeg, der Vraaler
Bomber og Granate-knald,
Natten skyder Lyenet-Straaler,
Hid og Her, ret som paa fald
Himlen var og Vilde Velte,
Og skye-Lofsted sammen smelte.

10. Torden-skrald og Skrække-Lyder
 Af Cartovers Munde gaar,
 Og paa Svenske Karle bryder,
 Ja dem knuser Arm og Laar,
 Saa at Eccho maa tilbage
 Sende Lyd af Suck og Klage.
11. Hovedet kand sig ey hytte,
 Hatten icke bøde af,
 Da her vanked Hug at bytte,
 Den Confect, de Norske gav,
 Lidt for skarp i Ganen smager,
 Sverrig det med Smerte klager,
12. Lær nu Svenske, lær at kiende,
 Danske er ej Hare skye,
 Men har Hierte til at sende
 Dig en Skienk af vundet Blye,
 Ja har Mod i Bryst og Bringe,
 Seyeren dig af at tvinge.
13. Gud bør ære, der Velsigner
 Kongens Vaaben her i Nord
 Og det gjør, at Kongen ligner,
 Salomon i Viisdoms Ord,
 Ja ham giver Aand og Styrcke,
 Hiertelig sin Gud at dyrke.
14. Eders Roos skall ey forgiettes,
 Danske Helte hver og een,
 Norske Kiemper som ej trettis,
 Af den Krigis-byrdis Steen,
 Alle Eders ære-Mæle,
 Skal ej Nat, ej Mørket qvæle.

15. Værer derfor troe og Kiekke,
 Værer og striidbare nu,
 Naar I skal paa Fiinden brekke
 Gaar da Løs med Frydig Hue,
 Ingen Viige fey tilbage,
 Ingen Skalke-nycker drage.
16. Tager Gud til Eders Pandsers
 Og til Eders Værn og Vold,
 Herren troligen beskandser
 De Soldater med sin Skiold,
 Som sin Herre redlig tiener,
 Og dem Seyers-Krands forleener.
17. Slaae da Gud, slaa Halsen sønder,
 Paa en hver Forrædere,
 Tænd det Lue-nemme Tønder,
 Til hands Ødelægelse,
 Som misbruger Kongens Naade,
 Lad ham tiimis Spot og Vaaade!
18. Meer end alle sine Fædre
 Giør Kong Fridrich Seyer-riig,
 Naadens Aand i Fred ham hædre,
 Lycken følge ham i Kriig,
 Saa det kiendes paa Hans Fiinder,
 Hand er deris overvinder.

Jeg saae, da dette digted Var
 mig ej endnu fornøyed,
 Fordi min Tanke stedse har
 Mit Sind til Krandsen bøyed,
 Den Krands, som Englen viiste frem,
 Og mellom Hænder holdte,

Forsickrendis den havde Klem,
 Og det hos mig forvoldte,
 At jeg den Krandsis Skikkelse
 Maa nøyere betragte,
 Saa heele Verden skulle see,
 Hvad hos ham var at agte.
 Den Seyers ære-Krands var af
 De søde roser fletted,
 Som Paradises Have gav,
 Og saa i Orden sætted
 Ved Engle-Hænder, at mand saae
 Blant grønne Laurbær-Greene
 Leucojer og Narcisser staae
 Og sig saa sødt foreene,
 At alt det Verden hitte kand
 Til Prunk og Pral at give
 I hvert et Langveis borte Land,
 Om det kand sancked blive,
 Var intet her at regne ved.
 Thi den Ziirat Var icke
 Af nogen Kongis Urte-Beed,
 Men havde Himmel-Skicke,
 Hvor af jeg straxen kunde see,
 Den var fra Herren skienked,
 Thi samme Krands ad det kand lee
 Som bliver sammen lenket,
 Ved voris Fliid. Forundring-fuld
 Jeg fandt et Baand sig svinge
 Om Krandsen udaf puure Guld,
 Hvis Pragt var icke ringe,
 Thi udj dette baand saa næt
 Indvircket var at skue
 Et Kronet **F**, som syentes ræt
 Et boyet **C** at Kue,

Nu saa jeg, hvor en Buck sig ned
 For Elephanten lagde,
 Og sin for giævis dristighed
 Dybt Knælendis afsagde,
 Nu saae jeg, hvor en Flode paa
 Den anden hastig brændte,
 Saa de hvis Flagge fandtis blaae
 Blev alle sammen skiendte.
 Sligt Var, og meere, i det Baand,
 Som Krandsen sammen satte,
 Saa virket, at ey nogen Haand
 I Verden kunde fatte,
 At forarbeide sliig Ziirat,
 Men see Hvad Himlen giver,
 Det er saaledis dannet, at
 Det uskatterligt bliver.
 For denne Krands nu vidre mig
 Til Efttersyvn at tage,
 Og Kongen selv, som Seyer-riig
 Den Prydelse skal drage,
 Af Hiertet og af gandske Sind
 At ønske Held og Lycke:
 Der til maae ved mit riime-spind
 Dog ey af eget tycke,
 Men af tilbørlig ydmyghed
 Frembæris disse Tanker,
 Hvorpaa jeg fuld forsickred veed
 Ey avind selver anker,
 Fordi Monarchens Fromhed teer
 Sig saa, at hver kand siige,
 I Verden mand ey nogen seer
 Som er Kong Fridrichs liige.
 Som Gud da haver veed sin Haand
 En Seyer-Krands ham undet,

Saa har her og min Skialdre-Aand
Et ære-digt opspundet,
Det Majestetens Godhed maae
Sig Lade vel behage,
Og, det jeg mig fordrister paa,
Til tacke naadigst tage.

Allerunderdanigste

Lyk-Ønskning

Til den store, Herlige og evig grønnende

Seyers-Krantz

Hvilken

Hans Kongelige Maiestet

Ved Guds Naadige Hielp og Bistand udj forbiigangne
Nij Aars Feyde

imod

Kong Carl den Tolfte af Sverrig

Formedelst saa mange ypperlige Seyer-Vindinger baade
til Lands og Vands allerpriiseligst haver erlanget

HOSTIS NOSTRI PERBENIGNI
VICTVS CEDIT REGIS ARMIS.

FOR FIINDENS STERCKE OVERVOLD
VAR HERREN KONGENS FASTE SKIOLD.

O Op Digter-Aaris Krafft i Aanden at opsvinge
 Ret Himmel-høyt, at dig maa lykkelig gelinge
 Dit store Forsæt, da du haver Øye paa
 At lade Verden et Forundrings Verk forstaae.
 Et Verk af Herrens Haand, Een Seyer: Krantz
 saa yndig,
 Der ey er mindre skøn, end mægtig stor og fyndig,
 Een Prydelse bereedt af Herren Zebaoth,
 Den hand og deelte ud, som hannem siuntes got.
 Een Seyer-Krantz, som er Kong Friderich den
 Fierde
 Den Dannemarkis Værn, og Norgis faste Gierde,
 Vor Lande-Fader og vor Enevolds-Regent
 Ved Herrens vældig arm fra Himmelen tilsendt.
 Den store Seyer som hand over Sverrigs Konge
 Indlagde, billigen forbinder hver en Tunge
 At stemme Røsten op i dette Fryde Skriig
 Gud med Kong Friderich gik frem i
 denne Kriig.
 Kong Carl den Tolvte har det fuldelig befundet,
 At Danner-Kongis Sverd og Magt i Gud var Grundet,
 Saa det forgiævis er mod den i Striid at gaae,
 Den Herren Zebaoth har naadigt Øye paa.
 Thi derfor maatte hiin gaae Seyer løs tilbage
 Fra Wismar og Straalsund, og selv sin Af-
 skeed tage,
 Fra Stade og Stetin, ja fra den Tydske Bund,
 Og tacke Gud hand slap saa vel af Pomer-Sund.
 Gud kiender best, som er den Viise Hierte-Grunder,
 Hvordan i skiulte Vraae en Mand den anden under,
 Hand saa og dette, at Kong Friderich har vildt
 Ey see sin Fiinde ved sit liv og Helbred skildt.

Thi Sverdet førtis ey ved Danner-Kongis Velde,
 For Blod at styrte ud, og Kongens Liv at fælde,
 Men for den Arve-deel med Magt at faa igien,
 Som Sverrig fordem har ved Sverdet taget hen.
 Der for Kongen Løs paa Festninger og Lande,
 Med Vaaben, Magt og tvang dem, som har vildet stande
 Ham striidigen imod, saa hart, at Fiinden ey
 Har magted længere, at sige Kongen Nej.
 Thi da Kong Friderich befoel hans Generaler
 De Mænd, hvis Gierninger saaledis for sig taler,
 At de har Navn i blandt de store Navne der
 I Skrift og Marmor-Steen sit Ære-minde bær,
 De skulle samle sig, og frem paa Cropper-Heede
 For Kongens Øye syn hans Kiempe-Karl leede
 At hand ved Mønstringen dem kunde giennem see,
 Hvor de til Sverdets Brug befandtis rustede.
 Da saa hand der et Folck, udaf hvis Øyne funckled,
 Selv Dapperhedens Gnist, som, før den Vorder dunkled,
 Af noget redsels mørk, den før da glødis saa,
 At hver en Fiindis Haand skal brænde sig der paa.
 Her holdtis Vaaben-ting, Monarchen gav til Kiende
 At det hans Meening var paa Stæde løs at brænde,
 Von Würtenberg, som stoed i Kongens Tieniste
 Kun ønskete sligt jo før, jo heller maatte skee.
 Von Scholten, som tiit har Helte-Verker prøved,
 Hr. Dewitz brave Mand, paa Kiempe-Banen øved,
 Den kiekke Mørner, og den dappre Gregers
 Jull ⁽³¹⁾
 En Helte-Slegt, som ej er Vandt at gaae i Skiul.

(31) A^o 1712 d. 31. Julii og 1ste Aug: satte Kongen
 sit Folck ind paa Bremen, uden nogen Mands
 Forliis, da Gen: Lieut: Hohndorph satte an
 med 5000 Mand ved Drochten. Steen, og Gener:

Naar Trøyen vovis skal, var een og hver fornøyed,
 Og ved et freydigt Moed her til har dette føyed,
 At Kongen skulde see, at inden Maanedes Frist
 Da skulde Stachelberg i Stade--Bye forvist
 Saa blive ængsted, at hand bag de brinke volde
 Vel skulde, om hand end var nock saa fiix, ey holde
 Det Længe ud, men flux nødtvungen tâ i agt:
 At det var aldrig got med større Brand og Magt,
 At giøre Foede-Kast: mand Hæleen der ved saarer:
 Vil hand med gode ey, da har vi flinke Kaarer, •
 Vi have Mørser, og vi have Laad og Krud,
 Vil Gud, Vi hannem let af Reeden jager ud,
 Ey mindre talt end giort. Thi da Monarchen satte
 Sit Folck paa Bremer-Grund, og selv tog til at fatte
 Sin Post paa Landet, og der stille trop hos trop
 Saa nødtis Stachelberg at give Staden op.
 Om hand end nogen Stund ald Modstand havde brugt
 Og fandt vel at hand blev af Overmagten Knuged,
 Saa haart, at knap et Huus, Byen meer er seet
 Det saae joe plukket ud, og ilde var tilreedt.
 Thi mangel Torden-Bold, Soldaten haver skrekked
 Og ham saa pludselig af Natte Søvnem veket,
 Da Stadens volde fik saa store Puf og Stød,
 At hand halv sovendis har vogned i sin død.
 Her var ey Natte-Roe, her var ey Tiimis Hviile,
 Thi Kongens vakkre Mænd saa vidste paa at iile,
 Med Ild og Lue, og saa ængste Stadens Magt,
 At den jo længere, jo meere blev forsagt.

Lieut: Krag med 6000, hvilket Majesteten selv
 paa sin Fregat ansaae, og tog derefter sin Resi-
 dentz paa Agatenborg. Stade blev derpaa saa
 heftig angreben, at den efter en Maanedes Omløb
 maatte capitulere.

D Det havde tient ham best, paa Sverrigs Mussed fielder
 A At nærred sig, og ey at lugted til den Nælde ⁽³⁴⁾
 I Sumpig Holster-Land. Thi da hand havde vendt
 Sig efter den, da blev hand ret paa Næsen brændt.
 H Hans Magt i Tønningen blev skrenked ind at svinde,
 O Og tyndis daglig dags, indtil hand maatte finde,
 I Kongens væbned Haand saa stor en Overmagt,
 At hand blev tvungen til at stryge, og gaae sagt.
 R Ret som paa Landet sig det stundom Kand begive,
 A At gammel lasked Tyer, naar hand vil Mand-Olm ⁽³⁵⁾
 blive,
 Og vurer icke at gaae løs paa Folk og Fæe,
 Da, for at ey af Ham skall større Skade skee.
 T For samlis mand af Huus med lange Spyd og Stager,
 D De igiennem Eng og Korn saa længe hannem jager,
 Til de kand bæsted i en Fold og Klemme faae
 Hvor de, om de ham ey til døde strax vil slaee,
 H Ham hilder, snærer, og ham sætter fiel for Panden,
 O Og langsomt spæger ham en Uge efter anden,
 De kaster ham om kuld, det kaade fra ham skiær,
 Til hand, som Gilding da, saa moedig meer ey er.
 D De seer ey paa, at de skal over egne agre
 S Paa denne Tyre-Jagt med bonde-Hæren flagre,

reputation, men endog lagde det stød paa hans
 Samvittighed, som i hans døds Tiid høylig naged
 ham, og for hvilcket Guds refselses Haand saaledis
 kom over ham, at hand der efter maatte blive Kon-
 gens Fange med alle sine Underhavende. og døe en
 fangen Mand paa Castellet i Kiøbhavn.

(34) det Holstenske Vaaben er et Nelle-blad.

(35) Mandolm, det er, som vil stange Folk; Thi Ølme
 kaldtis i gamle dage, den som er grum og blod-
 tørstig.

Hvor Korned trædis ned. Thi det den Nytte gav,
 At større Skade ved den mindre vendtis af.
 Det gaar i Kriigen saa, naar Fiinden løs vil bryde,
 Og udaf all sin Kraftt tør Hornene frem byde,
 Naar hand ey vurer hvor, og hvem hand støder paa,
 Da maae mand efter Ham paa Jagt saaledis gaae.
 At mand ham kniiber ind, og Passene afskiærer,
 Og som i Klemme ham bestrikker og besnærer,
 Indtil der liggis ham saadan en Klap oppaa,
 At hand dog Lære skal saa sagt til Keers at gaae.
 Det feede Holsteen fik heraf en biid at smage,
 Som ey var gandske sød, den Tiid de maatte tage,
 Mod Czarens tropper, og Kong Fridrichs
 Vaaben-Magt

Da de paa Fiinden kom med en parforce-Jagt.
 Fordi de fielte ham bag deris faste Volde,
 I Tønningen. Saa har de ogsaa maattet holde
 I Trang og Hunger ud, til de blev kiæde af
 Den giest, der dennem sliig Uleylighed da gaf.
 Graf Steenbuck ald sin Konst her prøvede for at
 snige
 Sig af den Klemme Vek, og Fange Navn undviige,
 Hand ofte harm i Hu vel gjorde af sig Knud
 Men maatte dog her fra en fangen Mand gaae
 ud (36)

Thi for Kong Fridrichs Foed hand lagde ned sit
 Verge,
 Og blev hans Fange, for det kiere Liv at bierge,
 Hand levnets Frelse nød udaf Monarchens Haand,
 Til døden kom og skar i tu hans Fængsels baand.

(36) A^o 1713 d. 20. Maji maa Grav Steenbuk gaae
 ud af Tønningen, og med sine Underhavende give
 sig til Fange.

Dog maatte Tønningen sin Kiærlighed betale,
 Som den til Svensken bar: Thi Kongen lod befale,
 At sleife Voldene, at de ey tiire staae, ⁽³⁷⁾
 Som Hinder-steene til at giøre mindste skaar
 Udi Hans Seyers Gang. Saa maatte Holsteen give
 Til Kongens Æris Krands, de blomster, der skal blive
 Saa længe Verden staar i ævig floer og Pragt,
 Da den skal mindis, hos sin pligt, hans overmagt.
 Kong Karl imidlertiid fra Bender af har iiled,
 Og bid til Pommeren, sin Kaas til bage stilled,
 Før Vendens Herredom ham rent af Haanden
 brast,
 Har hand med egen Haand det tænkt at holde fast.
 Dog alt forgiævis; thi der findis ey de volde,
 Og ey de muure som kand Fiinde fra sig holde,
 Naar Gud vil Fæstninger og Lande skienke bort,
 Da er en Kongis Haand at holde dem forkort.
 Thi maatte Konning Carl, imod sin Tanke, skue,
 Hvor Danner-Kongens Sverd begynte ham at kue,
 Da Magtens Torden: Ild nu trængte frem til Vands
 Og Sværdets hvasse Mund ⁽³⁸⁾ dybt aad sig ind
 til lands.
 Den Seyers Krantz til Søes Kong Friderich beholdte,
 Da Kongens mandige Sæe-Helte Fiinden voldte
 Saa mangt et modigt Suk, da Svenske Karle saae
 Sig for Hans Kiempe-Sverd at maatte Krebsgang
 gaae.

(37) A^o 1714. dend. 7. Febr. maatte Commendanten
 i Tønningen overgive samme Fæstning i Kongens
 Hænder, hvorpaa den strax er bleven sleifed.

(38) Sværdets hvasse Egg kaldis efter den Bibelske og
 Hebraiske Talemaade: Sværdets Mund. Et Tve-egget
 Sverd heeder i det Hebraiske Spraag et Tve-mundet
 Sværd.

De kom vel ofte frem i Søen at hovere.
 Med deris Seylere, nu ferre og nu fleere,
 Men merkte de, at mand dem vilde griibe fat
 Da føyted de til rygs ind ad Carls Crone Gat ⁽³⁹⁾
 Den Handel kom mig for, da den blev synlig agted,
 Ret som naar Jægeren har efter dyret tragted;
 Og kommer da paa foed af et og andet dyr,
 Som spanked marken om, og gjorde der ustyr
 I Bondens moedne Korn, Hand slipper da saa fage
 Ey sine Mynder løs, for dyret op at jage,
 Før det tår Flugten, Thi hiin gumpe-lette Raa,
 I Krattet smøger ind for Mynden at undgaae
 Saa gik det og saa paa vor Arve Kongis Strømme,
 Mand om de Svenskis agt og meed ey kunde drømme,
 Da de kun flacked om, fra een og anden Ort,
 At faae lidt Kiøbmandskab, dog uden Penge giort,
 Saa længe Floden ey har kundet dem oprende,
 Og Sverdets hvetted Aad for alvor mod dem vende,
 Saa længe vare de Snutz-Haner i den Søde,
 Men naar det galt derpaa at fægte eller døe,
 Saa fløj de deris Kaas, og Speylet til os snoede,
 Hvor af mand skulde spaae, hvor deris Hierter boede,
 Mod Handels Skuderne de mægtigt førte Kriig,
 Men saa de Floeden kom, de strax afsondret sig,
 Thi agten eene stod paa slige Ladnings Vare,
 Der kunde tagis ind for uden frygt og Fare,

(39) Det er bekiendt, at den Svenske Flode icke en gang,
 men mange gange har holdt det saaledis, at det tiit
 har gaaet ud fra Carls Crone med en Esquadre
 Skibe, men saa snart de for nam Kongens Flode i
 Søen, løb de strax ind tilbage igien. Hvilket at viise,
 jeg icke vil bemøde mig om, saasom det tilforn af
 Hr. Jens Colding i Hans Søde-Krands ved dag og
 tiid smugt er udført.

For danske Kiempers Ild indtil de Tempo saae,
 Naar nogen Modgangs Storm kom Kongens Flode paa.
 Da fick de Mande-Moed. Mand saa deraf en Prøve,
 Hvor de kom flyvendis imod vor Gyldenløve,
 Den tiid hand havde Liidt een deel paa Seyl og Mast
 I en for fløyen Storm. Men laae dog anker-fast.
 Ved Stevens-Nakke, og med Resten af den Flode
 Forfaren var i Læe. Men kunde minst formoode,
 At Svensken skulle nok engang i Kiøge-bugt
 Haft inderlig attraae til at faa Tørsten slukt.
 De foer som Løver frem, men foer som faar tilbage,
 Den gang de lugtede at voris vilde tage
 Mod dem med Lodd og Krud, paa Steden, som
 de laae,
 Og ræt, som danske Mænd paa deris Fiinder slaae.
 Thi studsede de strax. Dog tvende Skibe sendte
 Mod et af Kongens, som laa yderst. Men de Vendte
 Den dappre Hvitfeld dem saae siden til, at de
 Den Kaas til Sverrig hiem fick aldrig meer at see.
 Hand i sin Nidkierhed paa Dannebrogge satte,
 Sit Liv for Kongen til, dog priiselig at skatte,
 Fordi Hand Seyer Vandt, i saadan Glød og død,
 Da hans behiertighed gav Svenskerne det Stød,
 At de bestyrtede lod atter lette ancker,
 Da de Profiiten fandt, som hos de danske vanker,
 Thi saa at griibe an, faldt ej i deris Hue,
 For at forderve et, da selv forlorer tu. ⁽⁴⁰⁾

⁽⁴⁰⁾ den 4. Octobr. 1710. Kom Svenskens Flode, og
 attaquerede det yderste Skiib af Kongens Floode
 under Stevens. Hvor da det Skib Dannebrog
 komm i brand, men de 2de Svenske Skibe, neml:
 3 Croner, og Printzesse Ulrica Eleonora kom
 paa grund, og bleve ogsaa opbrændte. Da de Sven-

Herefter haver vel de Svenske tiit paa Vandet
 Sig yttred, mueligt for en værre Hiest paa Landet. ⁽⁴¹⁾
 At gaee til Siide fra, lod dog snart de saae
 Et glimt af Kongens Folk gesvind tilbage staae.
 Ret som hiin Muuse-Flok om Føden dristig stripper
 Paa Bord og Benke, ja fast alle steds omhvipper,
 Naar Kiis er ey i Huus, men skiemter de hans been,
 Da smutter de i Hul gesvindt igien hver een.
 Saa spilled Svensken an med sin Esquadre Skibe
 Nu hisset, og nu her, for Proviant at rive
 Til sig med Ørne-Kløer, og giøre sig til priis
 De fæde Vare paa Fætalle-Brødris Viis ⁽⁴²⁾
 Men hørtis Løsened om Danske Karles komme,
 Da vidste de saa fix paa Strømmen sig at homme, ⁽⁴³⁾
 Og med den proviant, for fulde Seyl og Vind,
 Som Reven med sin Gaas, i Hul at smutte ind.
 Det kand den danske Helt, Hr. Gyldenløve siige,
 For hvilcken de saa tiit har maattet flye og Viige,
 Om de end eengang har giort Mine af at staae,
 Det var ey alvor dog, i Slag mod ham at gaee. ⁽⁴⁴⁾

ske Saae, at Floode blev liggende at afvarte deris
 Komme, stoad deris Hue ey viidere til striiden, men
 retirerede sig tilbage igien.

⁽⁴¹⁾ Pesten, som grasserede i Sverrig.

⁽⁴²⁾ Fetallianer eller Fætalle-Brødre, bleve en deel Søerøvere i Dronning Margretis Tiid kaldede, som røvede paa Danmark, og Norge, men fick om sider deris tilbørlig Betaling derfor, Hvor om kand læsis Hvitfelds Krønike Tom. 1. pag. 585. til 616.

⁽⁴³⁾ Homme ellers rygge tilbage, sigis egentlig om Heste, naar de gaar baglends tilbage med Vognen.

⁽⁴⁴⁾ Nemlig d. 29 Septbr 1712, da de danske under Hr. Gyldenløves Commando ruinerede af de Svenskis Transport-Skibe over 100 Stykker, liggende imellem Jasmund, Wittmund og Torne-

Sin Fiinde til, men tør saa drøyt, som nogen
 slaae,
 Naar hand kund haver Mand for sig at biide
 paa.

Forgivis oftte nok har Øster-Søen pløyet,
 For at faae Svensken fat, som dreyet af og Kreyet,
 Saa snart hans Kiickert ham gav sigt og Kund-
 skab om,

At een Esquadre af den danske Floode kom. ⁽⁴⁶⁾
 Den ædle Reetz der har ret Kiempe-Moed og Fag-
 ter ⁽⁴⁷⁾

Til det at øve, som ham bør, der trolig agter
 At legge ære ind, og gaae med Seyer hiem,
 Beklagde høyligst, at den Fiinde kom ey frem.
 Da hand ham agtede en Streeg at gaae i rette,
 Men Svensken lod saa brat til læe paa Kaasen sætte
 At det umueligt var paa Havet den at naae,
 Der tager til sin flugt de Seyle-Vinger paa.
 Dog maatte Fiinden frem engang at lade skue,
 Sin rette Styrke, hvad hans Kiemper kunde due,
 Da hand om Seyeren gjør Tanken saare stor,
 Omskiønt Forliis og Tab ham under Haanden gaar.
 Hand sadled tiilig op, og forud vilde have
 Et Spring i Søen, men han sprang sin Hæl af Lave,
 Thi ud fra Dannemark en Vældig Kiempe kom,
 Der lærde ham een læg med sig at springe om.

(46) Hr. Admiral Niels Barfød har nogle gange med en Esquadre været i Søen, men ingen Tiid haft den Lycke at kunde opnaae Fiinden, saa som Svensken immer retirerede sig, naar de danske ankom.

(47) ligeleedis er det og gaaet Hr. Admiral Knud Reetz, thi Fiinden satte bi, det beste hand kunde, og retirerede sig.

Der icke var for Lyst, og ey for Lange Hviile,
 Den Edle Danske Helt Hr. Gabel strax lod stille ⁽⁴⁸⁾
 Mod Fiinden hen sin Kaas, og satte an saa Kiek,
 At Svensken for hans Haand fick ret et dygtig
 Smek.
 Wagtmester Svenske Helt var mandig, frek og
 moedig,
 Og beed, som Løven, der var baade hvas og blodig.
 For sig, mens dagen var paa Himmelen at see:
 Til selv den sorte Nat den Striid afkortede.
 Men før den Morgenstund gav dagens Glimt i Øye
 Var Gabel alt bereed at vove nock siin Trøye,
 Paa nye engang, men da var Fiinden i den Stand
 At hand ey magted meer imod sin Overmand.
 Dog gjorde hand det Puds, at førend hans Prinsesse
 Her skulde leedis hiem til danske Brude-messe,
 Hand før gav Hende brit /: Hans avind var saa
 streng,
 At blive Nockens brud ⁽⁴⁹⁾ og gaae med ham i
 Seng.

⁽⁴⁸⁾ d 24 April 1715. Klocken 3 Eftermiddag kom Hr. Gabel til Slags med den Svenske Schoutbynacht Wachtmester, og slôgis med ham indtil Natten. Men, om Morgenen derefter, da Hr. Gabel igien vilde binde an med ham, havde hand alt satt Skibene paa Grund, og i sær skudt det Skib, som hand selv førte Prinsesse Hedewig i sønder, de øvrige bleve alle til priis uden en Fregat, som brændt op.

⁽⁴⁹⁾ Nockens Brud. Hos den gemeene almue er fra Hedenskabet af den Talemaade, at det heeder om det, som omkommer paa Vandet, at Nocken tager det. Nocker eller Nipper holdtis for at være Spøgelser i Havet, ogsom Odin meentis at være Havets Gud, kaldtis hand ogsaa Hnikur i Edda.

Den Svenske Hedewig for Kongens Foed sig lagde,
Og saadan Helte-Leeg i Evighed afsagde,

Thi hun var saa til reed af Fiinde og af Ven,
At intet meere Haab om Helbred var igien.
De øvrige kom frem, for Ild og Vand bevarte,
Som vidnis byrd, der ey den reene Sandhed sparte,
Men rundt tilstode det, at Sverrig mindis vil
Den Seyers-Krands, som her Kong Friderich
faldt til.

Dog mindtis Sverrig ey det dybe Saar saa længe,
De tænkte jo igien til Seyeren sig at trænge,
De vilde med all Kraft forsvare Pommer Land,
Det maatte Koste hvad det ogsaa koste kand.
De stack i Søen ud med deris Orlogs-Flode,
Dog icke længe, før mand dennem kom i Moede,
Hr. Raben, som da dem saaledis banked af ⁽⁵⁰⁾
At de sig pakkede ad Hiemmet hen. Dog gav
Vor Wessel dennem paa den reyse sit Geleyde
Een Mand der haver sig saa holdt i denne Feide,
At Kongen skienkte ham ey Adels Navn omsonst,
Med prægtig Skiold og Hielm, da hand med Magt
og Konst
Med dyd og Mandighed derfor har ærlig fægted,
Thi har og Kongens Haand hans Troskab ej be-
nægted
Belønningen. Gid hver kun tiene Kongen saa
At hand for Dapperhed kand Løn og Ære faae.

(50) Samme Aar 1715. den. 8. Augs. kom Admiral Rabe til slags med den Svenske Floode, og den saaledis tilreedte, at den maatte packe sig af Søen, hvor om jeg tilforn har mældet i mine Helte-Sange udgivne A^u 1716. Actionen er og videre udført af Hr. Jens Colding i hans Søe-Krantz.

Gud selv den Seyers-Krantz Kong Friderich til-
vender,

Om hvilcken mand endog, fra Sparris egne Hænder
Har seet Forklarings Ord, hvor hand var reedet til
Og haar det tvunget, for hand gav forloered Spill.

Vor dapper Hr. Just Juel, da just hand vilde binde
Med Fiinden Veldigst an for Seyeren at Vinde
Da som hand færdig stoed, kom et forfløyet Skud
Og trængte sig saa ind, at hand fick dødsens
Bud ⁽⁵¹⁾

En Mand af herlig Æet: Af gode danske Jueler,
Hvis Navn ey jordis ned i Glemsomhedens Huuler,
Men Lever ved Hans dyd. En Mand af Herrens
frygt,

Blev mit i Seyeren til Ærens Krands hen rygt.

Om Himlen end hans død med dobbelt død betaler
Paa Fiinden, thi hos dem faldt tvende Generaler,
Som figted mandelig. Det Hinc og Lille var,
Dem Sverdet deris Liv og Levnets Traad afskar,

Savnede vi ham dog med et Væmodigt Minde,
Thi hos en hver vi ey saa meget got kan finde,
Som hos hans ædle Siæl, Hvis Ære-minde staar
Foræviget i Gud, naar alle ting forgaar.

Hand dør paa Ærens Seng, der dør for Land og
Riiger,

Som fra sin høye Pligt og Troskabs Eed ey viiger,
Hand være hvo hand vil, som maae saaleedis døe,
Ald Verden paa Hans Grav skal Æris blomster strøe

(51) det blev fortalt, at Vice-Admiral Hr. Just Juel, da hand just havde i Tanke at vilde brekke ind paa de Svenske, for at splitte deris linie, da i samme Øyeblik, som hand dertil gjorde anstalt, kom en Kugle, som gay ham sit Bane-Saar. Imidlertiid lever Hans Høy-prüiselige Eftermæle i allis minde.

De giæve danske Mænd, som Herrens Haand opholdte,
 Da deris Haand og Sværd dog mangel en forvolte,
 At sige sidst Farvel, blant svenske Karle, de
 bør ogsaa deris Roos ey blot forgiettet see.

Thi voris dappre Kaas, som sig saa kiek betee de (52)
 I denne Torden-Leeg og Krigs op ildet heede.

Vor Trojel, Hagedorn og Guden flincke Folck
 Maae viide rygted er for dennem Ærens Tolk.

Og skulde jeg omkring ad kolde Norden dreye,
 At skue Kongens Seyr paa hiine bølge-Veye,
 Der fører Flodens Folk mod Nordens Grændser fort,
 Da er de Verker, som de danske der har giort,

Ey ringere, derom skal Sverrig selver siige
 At de med Helte-Sverd og Skarphed uden Liige
 Har fægted Ridderligt, saa Fiinderne de fandt
 At disses Haab og Haand til Seyer sig forbandt (53)
 Hvor haver Knopff ey vidst sit Lod og Krud at
 bruge.

Da Svenske meente sig at vilde ham op sluge.
 Hand slige Knopper gav dem hen at tykke paa,
 At dennem kiedtis ved til Giest hos ham at gaee (54)

(52) Commandeur, nu vice-Admiral Ulrich Kaas har i denne Attaque ogsaa forhvervet Ære og Berømmelse.

(53) Saaledis har Hans Excellence, Hr. Kammer-Herre Gabel ey alleene bragt Transporten A^o 1716. lykkelig op til Norge, men endog giort Svensken den Afbrek, at hand ingen Tilførsel kunde faae, hvor over hand med stor Forliis derefter maatte drage fra Norge.

(54) den 6 Maji 1712. haver Commandeur Knopff med nogle Fregatter, mandelig, liggendis for Anker, slagets med 4re Svenske aarlogs-Skibe og dennem saaledis afviist, at de maatte gaee fra ham med Skamme.

Svin-Sund, samt og Kong-Elf skal faste Vidner
blive

At danner-Kongis Folk har Ryggene holdt stive.

Lad være Sivers faldt, hand faldt som den Soldat,

Der haver Fiinden giort saa mangen gang bravat.

I Nord og Øster, hvor sig Kongens Flode Vender

Den fører Karle frem, der haver Moed og Hænder,

Vor brave Thamsen, og den finke Povelson

Samt Schindel, Høyer, Hiort, fortiener

Ære-Løn.

Jeg veed, at Bilde, samt og Gyntelberg og fleere

Har holdt sig mandeligt, og saae jeg icke meere

Saa haver jeg dog seet for voris Stevens-Land

At Rosenpalme holdt sig som en Ærlig Mand.

Hvo Seyer-Krandsen Selv Monarchen til, saa hører

Dem og en Æris Qvist. Thi heele Verden fører

Een Heltis rygte ud, Ham Ærer hver en Pen

Hvis dyd forvolder det, at Kongen er hans ven.

Den dappre Schested har og vist et Kiempe-Stykke,

Hvortil vor Herre selv [gav] hannem Held og lycke,

Da hand /: om noget for utroligt skulde staae

Og om U-muelighed var hengt en Gierning paa.

Drog efter Ordre hen til at igiennem trænge

De Strømme, hvilcke saås saa farlige som Enge

At nogle og slogs Vedd, det aldrig vel gick af,

Det blev hans sidste verk, samt og Hans Æris grav :/

Dog holdt sig ridderlig, Thi hand af sin Flotille

Paa fiinden vidste saa uhørlig kiek at spille,

Og fra den bumped Pram de Skud at passe saa

At Fiinden maatte bort fra Ham med Skade gaae.

Saa herlig Farten var igiennem Rudens Grunde,

At lutter Ild og død, som af toe dobbelt munde

Udpusted, hannem blev paa begge siider sat

Da for til Fiinden laae, og lukte til det gat

Med flere Skibe til. Men Himlen hannem skienkte
 Det Forsvar, at de Ham alligvel icke senkte

I dybed Hovedkulds, da hand gick frem og leed,
 Ald saadan Heede. Men saa vældigt fra sig beed.
 At Fiinden maatte dog tâ Foed i Haand og løbe,
 Og sig et Frelse-brev af Vind i Seylet kiøbe,
 En søgte hist en her, som hver fick skrevet paa,
 Sit Pas, saa lod hand fort af Vey for Sehested
 staae.

Ret ligesom mand seer hiin sterke Mønde sliide
 De kiøtter-Hvalpe om, der søger ham at biide,
 Saa de maa skuule, og maa sticke Halen ind,
 Naar de udaf hans Tand har faaet et Revet skind.
 Saa har den grumme Pram ved sine Stackers Munde
 Bidt paa de fiindtlige Fregatter, at de kunde.

Ey holde Sehested fra en aaben gang at naae,
 For den Transport, som nu ad Rygen skulle
 gaae. (55)

Saa frek var Fiinden ey, saa sterk ey nogen Skandse,
 Den jo, ugieerne dog, blev tvungen til at sandse
 De Danske Pibers Lyd, og efter dem at gaae,
 Thi hand og tripper med, den dantzen nødis paa.
 Men da begyndtis ret de Vaaben-brag at hørís,
 Og Sverrigs Konge i sit fulde Harnisk førís,

(55) den 24. Augusti 1715. gik Hr. Admiral Sehested, nu Geheime-Raad, løs med sin Flotille og Canonejer-Pramme paa de 9 Svenske Fregatter, som laae inden for Nye dyb, saa de maatte tage Flugten. Derefter oversatte hand Transporten paa en 400 Smaae Fartøye, som den 15 Novbr landede, paa Lante-Rygen ved Stresou. Om hvilken berømmelige Action jeg tilforn haver talt i en derom forfatted og udgangen Helte-Sang.

Da hand paa Rygen de Danske satte Stand,
Og sig ved Sverdet, at bemestre dette Land.

Hand kom med Løve-Moed, før dagen vilde brecke,
Til dem i hui og hast med Magten at forskrekke,

Men disse havde sig saa Skandse-faste sat,

At da hand rygte frem, fandt hand bestyrstset, at

Hand kom forsildig til sin Fiindes Magt at vrage,

Men alt for tiilig til Forliis og Hugg at tage,

Thi Dewitz lærte ham, den sickre Konst at
flye,

Og spore Veye op til nærmest faste Bye ⁽⁵⁶⁾

Her kiendtis det, hvor flink Graf Calenberg da
førte

Commando-Staven, og hvor dappert Molk sig rørte

At hvo fra dissis Sverd ey vilde tage Flugt,

Hand haver paa den Plads maatt begge Øyen
Lugt.

Thi Svenske Bassewitz, og mange fleere rømte

For disse Kiempers Sverd fra Verden ud, og dømte

At nu var aller best, at legge Sverdet ned,

Som døved, og giort selv, ved dissis dapperhed.

Lad være Molk har maatt sin død i seyeren finde

Saa Lever dog hans Navn i Ævig Ære-minde,

(56) Kongen af Sverrig ankom om Natten. for den 15. Novembr: og angreeb de allierede Tropper, men de fægtede saa mandeligen, at Kongen af Sverrigs Hest blev skiudt ihjel tæt ved Sattel-Knappen af en Støck-Kugl, og i samme Action blev General Daldorph, Bassewitz, Grothausen, og Printzen af Darmstadt slagne, Grev Tostensen fangen, og maatte saa Kongen af Sverrig tage Flugten til Straalsund. De øvrige Svenske officerer tillige med de Gemeene bleve derefter paa Landet tagne til fange.

Men Hr. Graf Calenberg, som stedse holdt sig
braf.

Bekom til Ære-Løn en Konglig Marschalchs-
Staf.

Saa faldt den Seyers-Krantz i Majestetens Hænder,
At Rügen hannem nu for sin Monarch erkiender,

Gud lad Krandsen om Hans Hoved grønnis saa
At den forævigst fra Slægt til Slægt maae gaee.

Dog dette maatte mand, som for det minste tage
Fordi mand syntis, at det breede var tilbage,

Her stod en Fæstning, som var haard at tage ind,

Dog haardere endnu den Svenske Kongis Sind.

Til denne Fæstning var Kong Carls Forhaabning
bundet,

Saa gandske fast, at før hand saae den over vundet,

Da skulde Verden før, slig lod hand selv udstrøe,

I denne Reede see ham Ridderlig at døe.

Men Lige som det gaar med dyret i sit Leye

Naar mand vil fange det, da sperris alle Veye,

Mand sætter Flock hos Flock paa Klappe-Jagt
at gaee

Til det omringet da i garnet snæris maa

Saa mod en Fiinde maae der fleere sammentræde,

Naar mand vil hannem see bestrikket i hans Sæde,

Hvad Enehelt haand ej kand, befordris maae ved tu

Det er fra gammel Tiid saa Verdens Viis endnu,

I denne Fæstning blev Kong Carl da inde klemmed

Dog hand til mandig Værn ey noget haver glemmed

Og lod ey mangl paa at vældigst staa imod

Til mangan kiek Soldat tilsatte Liv og Blod.

Men da mand verked an med Fyrighed lod griibe,

Da beed det oftte hvast, og gick fuld hart i Knibe,

Jeg gruer i mig selv, naar jeg kund tænker paa

Hvad det dog koster, før en Festning er at faae.

Hvor maa Soldaten ey som Muldvarp ned sig grave,
Om hand skal nogen Lye for Ild og Kugler have?

I Jordens Krinkel-Krog hand ey om Føde gaar,
Men snoer sig ikkun før, at døden ham ey slaar,
Af Nattens Molm og Mørk om skjønt hand sig betiener,
Den dog fra dødsens Mørk ey Sickerhed forleener,
Thi mangan Arbeids Mand maa legge Spaden ned,
Og finde, at hand grov sit eget Hvile-Sted.

Hvad koster det ey blod, naar Batterie opføres?

Hvad Skrekke-Lyder maa fra Voldene ey hørís?

Naar Morserne tår til, samt Støckerne at gaee

Da har de døden selv i sig at Koge paa

Hvad Blod udstyrtis ey, før mand en Skandse tvinger,

Og Seyers-Fanen paa de Uden-verker svinger,

Dog heder det i Kriig: det koste hvad det vil!

Hvo Seyeren vil see, maa noget sætte til.

Saa gik det for Straalsund, mand den saa vældigt
trængte,

Og Voldene med Krud og Fyre-blode sprenge,

Da Kongens brave Mænd holdt her saaledis trop,

At Dycher Kunde nu ey længer dycke op.

Da kunde Kongen see, hvad Fyrighed der pirred

I Hans Soldaters Hue, da hver af dennem stirred,

Paa Staden, ligesom Løv-Ungen paa sit Rov,

Og Ørnen paa den Fugl der hænger i hans Klov.

Her saae Monarchen med hvad Mod og Mandoms
Hierte

Hans Lemmed Jyde-Karl den Seyers-Krands begierte,

Den hængte ey saa høyt, Var ey saa steyl at naae,

Hand jo fortrøsted sig den sikkerlig at faae.

Thi ingen Flyve-Glød saa mordisk kunde brænde,

At den hans dristighed fra Maalet skulde vende

Den Ild, som dyden ham i Hiertet havde tændt

Har paa ald død og Ild med større Heede brændt.

Enhver geskæfttig var, hvor noget var at giøre,
 Hver havde hierte-Lyst til Sværdet ret at føre,
 Og giennem Staal og Ild at trænge mandigst frem,
 Ja stercke Seener, for at bringe Krandsen hiem.
 Ret ligesom mand seer de bløde Jomfrue Hænder,
 Hvor de sig parrer, og saa kiærligt sammen vender,
 Ald Fliid og arbeyd paa den Krands at pyndte ud,
 Hvor med en Brudgom skal begavis af sin Brud.
 En Danner Bøylens form, en anden er til reede
 Med søde Blomster af de spragled Urte-bede,
 Saa smugt fordeelte, at anbinde konstelig.
 En anden gjør den Krands af Guld og Perler riig.
 Alleene at de kand see deris Ven saa prydet,
 At hendis Brudgom maa derover vorde frydet,
 Og gaar disgladere med Bruden op i dands
 Naar hun bærer ham med Hendis Blomster-
 Krands.

Saa seeis det og i Krig, at haarde Kiempe-Næver
 Tår med hinanden Haand i Haand og vældig
 stræber.

En samleed Seyers Krands om sider at opnaae,
 Hvad Fare det end og samt Arbeyd koste maae.
 Deels har med Graver og Red outer nok at giøre,
 Deels Batterier har i Høyden at opføre
 Paa Skandse-Kurver og Corbeiller, Blendunger,
 Faschiner, Pæle, Brôer, samt og Chandeliers.
 Paa Pallisader, og paa Gallerier, Sække,
 At fylde op med Sand og hvad der kand bedække
 For Ilden, haver end titusend Mand i Flok
 I Krigen hver dags Slæb og arbeyd meer end nok.
 Der skall flux meere til, end de vel skulle tænke,
 Som ligger hiemme paa de Loye Sveede-bænke,
 Her maa den eene med den anden Ærlig staae,
 Om en beleyring skal en lykksom Ende faae.

Saa stoed von Scholten, som en Mand der rigtig
viiste

Hvad Baand og Boyel der hør til en Seyr at vriste
Af Fiendens Hænder ud. Een linie hand drog,
Hvis grumme Torden-Ild Fiindens Næse slog

En linie, der blev for Stadens Folk den klemme,
Der nødte dennem til Spatzere-gang at glemme
Ved fæle Bombers Fart, hand skrev de Bue-slag,
Der gjorde mangt et Huus til et forfaldet Vrag.

Saa stod den stærke Helt, Hr. Dewitz og sit Gla-
vind

Holt altid blotted mod hver Fiindis Tru og Avind.
Blev noget udfald giort, da Svensken holt sig nær,
Hand over hannem som et Blitz var hastig her.

Saa stoed Hr. Gregers Juel med Hue og agt-
som Øye

Med Helte-Moed og Haand at see, og drive nøye
Paa alt, hvis kunde til sin Kongis Tieniste,
Men Fiinden til Forliis og største Afbred skee.

Den dappre Mørner dem heri og Haanden ragte
Og lærde Fiinden til sig meer og meer at sagte,
Thi disse brave Mænd saaledis laae i Leyr,

At ingen dag gick hen, de Vandt jo nogen Seyr;
For Kongens Seyers-Krands Enhver saa trolig figted,
At ingens Glavind har for Fiindens vælde svigted,
Til Trods for Fiindens Haand har hver saa hol-
det sig,

Som hand var giordt af Staal og var udødelig.
Da hver nu gjorde sit, gjør Himmelen det beste,
Thi Herrens egen Haand, den Ædelsteen lod fæste
Paa Krandsen at den ey blev dypped udj blod
Men med et ydmygt Kys lagt ned for Kongens
Foed.

Straalsund sig overgav, og Dycher bad om Fre-
den (57)

Hand fandt at bedre var ham Naaden end som vreden
 Det overvundne Folk selv maatte undre paa
 At det hans Majestet saa mild og Naadig saae,
 Thi da hand færdig stod med lutter død at true
 Og ved en Hastig Storm til Lydighed at kue,
 Den saa gienstridig Stad. I samme Øjeblik,
 Blev udaf Striiden Fred; Saa Majesteten fick
 Langt bedre Tanker; Thi, saa snart den hvide Fane
 Blev seet at stikkis ud, strax maatte Naaden bane
 Det sorrig-klemte Folk, en aaben gang at gaae,
 Til Kongens milde Haand, for Levnets Frist at faae.
 Vel kunde Kongen spendt den Buen høyt, og klemmed
 Dem Gods og Middel fra, de maatte sig beqvemmed
 At giøre, hvad hand bød, de var i hans Gevalt,
 Men see! saa Naaderigt Hans Hierte til dem faldt.
 At hand hvis Vrede Hu dem nys har tænkt at øde,
 Hand deris tagne Rif nu kiærligst vilde bøde,
 Da deris alt nu var i Majestetens Magt,
 Gav hand paa alles Tarv, som Lande Fader agt,
 Dog var den beste Fugl udfloyet af den Reede,
 Saa mand forgiævis om Kong Carl her maatte leede,
 Hand vexled Jord og Stad med Vand og Klip-
 pen om,
 Der Nattens mørke Skiul ham just til Frelse kom.
 Lad være Farten var om Vinter tiiden farlig,
 Hans Seylings mænd dog foer med Ham omkring saa
 varlig,

(57) d 23 Dec: 1715. maatte Straalsund overgive sig,
 og General Dycher med ald heele besetning
 blive Kongens Fange: undtagen nogle Svenske ind-
 fødte, som bekom Frihed at gaa til Sverrig igien.

At Hand paa Skaane blev med tørre Fødder sat,
Da hand den Tydske Bond nu havde sagt god
Nat.

Imidlertiid gik aldt Kong Fridrich saa i Haande,
At Wismar nødtis til ved en og anden Vaande,
At lægge sit gevær og til for binde sig
At aldrig meere saa betee sig traadselig.
Thi den Mandhafttig Krag og u for sagde Herre,
Hr. Leegaard vidste den saaledis ind at sperre,
At den ved Hungers Soot udmatted, hart ad død
Har udaf Kongens Haand sig tigged Liv og Brød ⁽⁵⁸⁾
Til Evig Troskabs Tegn har Hun de Høye Volde
Maat give bort til Priis, og dem til Graven tolde
Saa sagt, saa hastig giort; alting gik flux af
stæd,

I deris Moders Skiød de maatte glide Need.
Saa staar Kong Friderich en mægtig Seyer Vinder,
Ved Herrens Hielp og Krafft at træde sine Fiinder
Paa Halsen, saa de nu skal fælde deris Moed,
Og ydmygst kysse paa den Seyer-Herres Foed.
Dog treen ey Kongen ind til nogen Stad at skue,
Som hand ved Sverdets Aad har været nødt at kue,
Til hovighed, hand jo sin Krands har kasted ned
Paa Templets Alter-Foed, for Gud i ydmyghed.
Dig sigendes, O! Gud, hør Krandsen til alleene,
Ald Seyer er udaf din Almagts Holde-Seene,
Thi tacker jeg og târ den Krands udaf din Haand
Hvor til du store Gud gav Lykke, Mood og Aand
Hver Undersaat gaar frem, og siunger sit: Til Lykke
Med denne Seyers Krands, som Himlen vilde smykke,

(58) d. 19. April. 1716. overgav Vice-Gouverneur
Baron Skultz Wismar med Accord, og maatte
gvarnisonen give sig til Krigs-Fanger.

Monarchens Hoved med: Hver raaber Fryde-
 Skraald,
 Vivat Kong Friderich! Saa drikkis Kongens
 Skaal.

Ja hver, som Kongen af et trofast Hierte meener,
 Förlystis i den Seyr, og haaber Gud forleener
 Sin Naade til at den beholdis altid heel,
 Da Kongen bliver Guds, og Gud igien hans deel.
 Thi saa skal Himmelen den Æris Krands forvise,
 At staae til Prydelse om Majestetens Isse,
 Saa Længe Salten Søe skal slicke Rügens Land,
 Og medens er at see i Pommeren een Mand.
 Men see! en Seyers Krands her staar endnu tilbage,
 Een Krands, som eene Var af Herrens Haand at tage,
 En Krands saa mægtig stoor, at den ey mage Veed,
 Den Verden skal besee med all Ærbødighed.
 En Herlig Æris-Krands, som nock er værd at skue;
 Thi Sverrig skal ved den i Mande-Minde grue,
 Men Norge for den Krands opstemmer Glædens lyd,
 Og siger: denne Gav os Frelse, Fred og Fryd!
 Den Ære, synis stor, naar mand en Fiinde jager,
 Af Fæstningen, og det med Magten fra ham tager,
 Som hand med Sverdet har aftvunget andre før,
 Saa mand fra dette Rov ham viiser Vej og dør.
 Det var berømmeligt, at Marius har fanget
 Jugertham, som ved Svig og Morder-Haand erlanged
 Fra sine Brødre det som dennem hørte til,
 Thi uret færdigt Gods ey længe lyckis vil.
 Men større var den Seyr, og skjønnere den Ære
 Da hand de Cimbrer slog, og nødte dem at være
 Det Sæde ubevart som deris icke var,
 Thi det er største Roos at holde det mand har.
 Hvort høyt end Scipio, for dapperhed var agted,
 Da store Riger blev af ham saa eftertragted,

At heele Africa ham fast til haanden gik,
 Saa hand et eget Navn af denne Vælde fick.
 Saa staar Camillus dog i bedre Minde skrevet,
 For hand den Franske Sverm af Staden Rom har
 drevet,

Og frelst ret ligesom i sidste Aande fang
 Sin egen Stad og Folk fra fremmed aag og Tvang.
 For hverve er vel stort, dog større at forvare;
 Og meere priiseligt sin Eyendom forsvare
 Fra Fiinde vold og Ran, end kue Fiinden til
 At overgive det, hand nødigt miste vil.

Saa er den Æris Krands Kong Friderich har
 fundet

I Norrig større end som den hand haver vundet
 I Pommeren. Thi der var fleere Hænder med,
 Men Gud og Kongen drev det verk paa denne sted.
 Kong Carl den Tolvte var fra Pommeren forjaged
 Dog kunde meget vel til Rolighed sig slaged
 Thi om endskiønt hand kom vel lidt herved tilkort,
 Saa var det icke altsammen givet bort.

Som Sverrig havde før fra andre Riger plucked,
 I sær fra Dannemarck, hvor over tiit er sucked,
 Men gammel Vane stak endnu i noglis Sind,
 Som hidste hannem til at gaae paa Norrig ind.

Den store Troskab og den Mandighed der findis
 Hos brave Norske Mænd, som maa med ære mindis,
 Saa og den Kiærlighed, som de til Kongen bær,
 Dem hand en Jordisk Gud og Hierte Fader er.

Den havde Konning Carl vel tænkt at skulde falde,
 Naar hand med søde Ord lod dennem for sig kalde,
 Og giøre Løftter nok om baade sort og hviidt,
 Men Svensk Parol har kun i Norge slet Credit.

Det var saa Langt i fra de Norske vilde sviige
 Og fra indarted dyd og Ædle Troskab viige,

At før de tog imod det Svenske lokke-frøe,
 Da slutted de langt før at vilde ærlig døe.
 Det Svenskens tropper, som til Norge bleve sendte
 Bekiende skal, da de paa Vejen bleve Vendte
 De fandt Graf Sponek og von Otken for
 sig der,
 Saa de skal mindis, de var Ringerige nær.
 At Kruusis Dapperhed var moxen uden Liige ⁽⁵⁹⁾.
 Skall Printz von Hessen selv af egen Prøve siige,
 At voris ædle Krag og Budde holdt sig skrap,
 Som Kiempe-Karle, der tør give Fiinden klap. ⁽⁶⁰⁾
 Det maa de Svenske selv med ald respect formelde,
 Ja Norske Bonde-Søn for Løyert at udskielde
 Var meer end største Synd, da hand sig holdt
 saa kiek,
 At mangan Svenske Karl af Ham blev pudset vek.
 Lad være Svensken nød lidt vimp-te-Rum at svæve
 I nogle Præste giæld omkring: for der at leve
 Med sine Tropper af det flade Norske Brød,
 Hand dog paa Sidstningen det ubetald ey nød.
 Det er jo dyrekiøbt, det mand med blod betaler
 Og jeg en anden den profit i Haand befaler,

-
- ⁽⁵⁹⁾ I den første Indgang, da Svensken 1716. d 18. Martii gik ind paa Norge bleve de saaledis tagne imod af Oberst Kruuse, at Printzen af Hessen fik en farlig blessure, og mange af de Svenske bleve nedlagde, men trængde dog endelig ind i Riget.
- ⁽⁶⁰⁾ Oberst Krag d. 26 Martii bekom 300 Svenske Fangne paa Mos, og Oberst Otken med 3 Compagnier Ryttere tog Oberste Løve til Fange, og nedlagde og fangede en 700 Mand Svenske; Oberste Budde af slog og fangede 800 Mand Svenske paa Moss, og bekom Magazinet, og alt hvad der fore fandtis.

Som Svensken hente bort fra Norrigs Rige, ja
 Fra Fridrichshald i sær og Christiania ⁽⁶¹⁾
 Thi Skrek og Hug og død ham allevegne mødte,
 Skjøndt hand dog denne gang saaledis for sig bødte,
 At hand med saared Mund og Næse slap sin vey, ⁽⁶²⁾
 Til Varsels tegn, at hand saa Næse-viis bør ey
 Paa danner-Kongis Arv slaae sit begiærlig Øye,
 Men Lade eftter dags sig med sit eget nøye,
 At eye sit i Fred var aller beste Raad
 Da hand nu havde følt, at Norrig havde Braad.
 Hvad skeer? Begiærlighed Fornuftten overvinder,
 Og Listighed det af sin Falske Totte spinder,
 Ved Gørtz, som ogsaa ved den Grev: von der
 Natt,
 At faae ald verden i Forvirrings Tange fat,
 Men Achitophels Raad er kun hans egen Stricke,
 Og Falskhed gierne faaer til Løn den Spot at dricke,
 At Snaren brister, naar den Klogist tvunden er,
 Thi Himmelen sliig Reeb og Renker sønder skiær.
 Dog frisk her an igien ⁽⁶³⁾ Vor Sandhed Magt skal
 giøre,
 Saa talte Konning Carl, at Dannemark skal høre,

⁽⁶¹⁾ I Fridrichshald miste Svensken et par 1000 Mand, hvor iblant General Delwig, og General Major Schemmer. Borgerne i Staden Fridrichshald hialp selv til at sette byen i Brand; den Svenske Konge blev blessered i ansigted, af nogle Slinger, som ved en Bombis fald slogis ham i ansigted.

⁽⁶²⁾ Fra Christiania maatte og Kongen af Sverrig med stor consternation retirere sig, thi Commandanten Brigadeer Klenov gjorde ald muelig afbrek af Slotted.

⁽⁶³⁾ Flink frisk og færdig var Kong Carls symbolum: paa en af hans Mynter.

At vi har icke saa fra Norge sat vor Sind
 Vi haaber jo endnu det alt at tage ind;
 Op der for Svenske Mænd, og binder Sverd ved Side,
 Nu skal det gielde først, for alvor ret at stride
 Her er en Crone, som vi haver Øye paa,
 Den skal, forsickre jer, os snart i Haande gaae.
 Hielp Gud det glemte hand, da hand saa modigt talte
 Og som Senacherib af magt og velde pralte,
 Den er dog icke stor, hvis Magt er større, men
 Hand rettelig er stoer, der haver Gud til Ven.
 Mand maa forundre sig, at naar Naturen giver
 Et ufornuftigt dyr den sandsen, at det bliver
 /: Som dog er merkeligt :/ saa varsomt, at det
 veed.

At flye den ort, hvor det Kun engang ilde leed.
 At da et Menniske, den Ild, som ham vil brænde,
 Ey Lære kand at skye, saa hand end da vil vænde
 Med et forvoved Moed den anden saa nær,
 At Spott og Skade ham skal begge tresse der.
 Det gjør ærgiærighed og Overmoed tillige,
 At et selv naadigt Sind sig icke Lader sige,
 Men blinder sin Fornufts, og gaar saa Løs oppaa
 Alt hvis hans Lyster, Hu og Ville Kand attraae.
 Kong Carl var bleven saa optændt i Hu og tanker,
 Om Norrige at faae, at hand slet intet anker,
 Paa ald den Vedermoed, Fortræd og Hoved-Brud,
 Som ville følgis med at føre saadant ud.
 Nu reistis Skandser op for Broer at bedekke,
 Nu reedtis Skibe ud for voris Magt at svekke,
 Nu over Høye Field blev Prammen rullet ned
 I Norske Fiorer til at giøre os fortræd.
 Dog Edle Torden-Shciold den dappre Normand
 viste
 Sig saa behændeligt til sliige verk at Liste

At Svensken mangel gang med harmer hu har seet,
 Hvorledis hand dem har til Lands og Vands til-
 reedt.

Vor fordum Vove-Hals for Dannemark en ære,
 At vorde kaldet, hand den tittel kunde bære,
 Men Kongen gav ham Navn af Torden og af
 Skiold. (64)

For hand greb Fiinden an med Torden Magt
 og Vold.

Hvor vel hand Fiinden tiit opirrede til Vreede
 Og kom ham mangel gang af angist til at sveede.
 Saa maatte Konning Carl dog roese ham der af,
 At hand, som en Soldat sig altid holdt saa braf.
 Det kunde været got, om Svensken havde skatted
 Af ham hver Normands Sind, og sig den Tancke fatted,
 At Norske Karle tør i Øyne Fiinden see,
 Og er for at indlegge freidige.

Men Konning Carl vil ind /: om end en blodig Trøye :/
 Det skulle koste, og ham give megen møye :/
 Paa Norrigs Grendser. Om hand end skal klattre op
 Og overstige den ubaned Bierge-Top.

Hand kom dog tiilig nok, og sig saa skyndigts satte
 Omkring ved Fridrichshald for der sin Spot at fatte
 Hand denne Festning holdt som Hoved-Nøgelen
 For Resten at gaee til, og giennist snappe hen.

(64) Lieutenant Wessel har i denne Krig i mange
 Actioner holdet sig saa dapper, at H. K. Mayst.
 har givet ham adelig Hielm og Skiold og det Navn
 Torten-Schiold, og tiid efter anden forfremmed
 ham, saa hand nu er Schouthbynacht. I sær har
 hand d. 8. Augusti 1718 erobred Orlogs Skibet
 Steenbukken med 5 galleer og 2 dobbelte
 Slupper, og opbrændt for Fiinden 3 Galleer, og 3
 Transporter i dyne-Kilde.

Kong Fridrichs Karle stoed imidlertiid ey stille
 Med Haand i Lommen, og lod hannem Mester
 spille,

Men lukke til for ham saa tæt, som Evnen var,
 Og hannem Passerne nu hist nu her af skar.
 Ret som hos Bierne mand merkelig maa finde
 De lukker Kuben til mod Vinter-Hagel og vinde,
 At deris Hadere og Nærings Fiinder ej,
 Til Honning Kagerne skal fange aaben Vej.
 Saa blev her sperred til for Svensken, at hand kunde
 Ey finde Krumme Brød for sine Karlis Munde,
 Og ey et Bret engang til decke-skiul at faae,
 Mand heller over alt lod Ild og Lue gaae.
 Her over skyndte hand [med] Stormen at bekrige
 Den Festning Fridrichs-Steen, og tænkte ey at

viige
 Fra den, i hvad det galdt, med uforretted Sag
 Thi denne Steen er dog de Svenske til et Nag.
 Det kom da saa i Verk, Hans Vældige Canoner
 En Brummen fangte an i Vredens grumme Toner,
 Hin svare Bombe den jern-bunden Torden-Steen,
 Imellem stunder faldt til de belagdes Meen.
 Dog førend slig gik an paa Majestetens Vegne,
 Har Lützou, dapper Helt, sendt bud i alle egne
 Og fordred Folked paa bestemte Tiid at staae
 Paa Samle-Pladtzen, hvor hand til dem talte saa:
 Striidsbare Norske Mænd, I ærlige Gemytter,
 I Vaaben-Vandte Folk, I drabelige Skytter,
 Hvis Hierte sidder, det jeg veed paa rette sted,
 Saa I for intet Folk, i Verden tør see ned.
 Til Eder haver jeg min Kongis Ord at føre,
 I Lader rundt her ud mig eders Meening høre;
 Vi merker Svensken vil igien paa Norrig gaae,
 Har I behag end nu, som før, paa ham at slaae?

Knap talt, før hver og een begyndte drøyt at Klappe
Paa Kaarden, skiældendis ham for en foyger Lappe,

Der havde icke Lyst i Øynene at see

De Svenske Karle, dem de aldrig frygtede.

Vi vil var Normands Ord, med ham saa spende Belte,
Og efter haanden ham hans Vaaben-Magt saa smelte,

At Sverrig icke deert skal rose sig udaf

Det skionne Bytte, som vor Norrig dennem gaf.

Den Norske Hellebard i Løve-Klov skal føris,

Saa det til Dannemark fra Fieldene skal höris,

Hvad vi ved Voris Sverd udrette kand og vil

Dog beste Ord, Vil Gud, det satte de hertil.

Mand fandt en Prøve da af Guds og deris Ville,

Da Voris Kiempe-Folk begyndte skarp at spille,

Et grumme Kugel-Spill af alle slags Gevær,

Der skrald i Norske Field, som domme-Dag
var nær.

De Svenske sov og ej; men ved Canine-gange

I Jorden søgte Vej til Festningen at Fange

De vilde gaae fordekt, for alle Morder-Skud,

Men den er blotted nok der dekkes ej af Gud.

En Nat, saa fæl en Nat, begynte da at lyene

Af Festningen, der gav end saadan Ild til syene,

At Himlen blev en Glød, og Jorden syntis Blod,

Saa Fiinden ogsaa selv fik et forskrecked Mod.

Da Brændingen blev heed, blev den Cartou og fyldet,

Hvor i mand døden til Forladning ind har tryldet,

Da støcked løsnedis, foer døden samme Stund,

Her ud, og gav Kong Carl sit sidste Sove-Blund.

Her faldt den **Store Carl** da fra sin egen Throne,

Og fra sit stive Haab om Norgis Konge-Crone,

Her faldt hand i sin død paa Konning Fridrichs
Land

Og kiendte hannem for sin **Større Overmand**.

Af Breve Kundskab faar, at Sønnen er i Live
 Og liider vel. Men om de Skrivelser kand blive
 Opholdte nogen stund, Ach. Gud! hvor velder ind
 Bekymrings Tanker, som Havs-Bølger i hans Sind.
 Nu frygtis, at hans Barn blandt Røvere er faldet,
 Nu, at det plutzelid ved døden er hen kaldet,
 Nu tænker hand paa en, nu anden Vedermoed,
 Thi Længsel er en Byld ved Fader-Hiertets Roed.
 Men i det Øyeblik, naar Brevene da kommer,
 Saa er af Sorgens Mørk en hastig hastig Glædis
 Sommer

Oprunden, at hand slaar ald Sorg i Veir og Vind,
 Og fatter derimod et heel fornøyet Sind.
 Saa gik det vor Monarch, hans milde Fader-Hierte,
 Saa kierligt er, at hand selv føler det med Smerte,
 Om nogen Undersaat Kand vold og Uret skee
 At og den mindstis Nød og Sorig gjør ham Vee.
 For sine Norske Børn dem hand saa høylig elskte:
 Og med sin egen Haand, om muligt, gierne frelste:
 Dem bar hand Sorrig for, da hand ej breve fick
 I nogle Uger. Sligt Ham hart til Hierte gik.
 End meer! da Posten kom, og førte slette Tiinder
 At udj Norge var indsteget Svenske Fiinder,
 Omskiønt hand stolede paa Gud og Folkets Moed,
 At de som brave Mænd mod Fiinden nock holt foed.
 Saa dog, som Kriigen har en ubestandig Lycke,
 Der kand nu viise op, nu atter under trykke,
 Saa holdt Monarchen nok i Hellig Glæde Juul,
 Men i Hans Hierte laae dog lønlig Sorg i skiul,
 Nu gav hand ordre ud om en Transport at
 gjøre,
 Nu og om Proviant til dennem op at føre,
 Nu lod hand lavis til alt hvis paa findes Kand,
 Til at forfægte og, forsvare Liv og Land.

Tillige Fryd og Sorg. En Fryd den Seyer gav,
 En Sorg den Kongis død, som Herrens sære Straf.
 Omsider svarte dog, med Taare i hvert Øye,
 At Skiebnen skulde sig saa for os begge føye,
 At voris Seyer blev giort blodig i hans Saar,
 Det kiender Herren Selv det os til Hiertet gaar.
 Vi tacker voris Gud, der haver for os fægted,
 Beklager dog hans død, at hand sig selv har nægted
 En kierlig Nabe-Fred. den Gierning er af Gud,
 At vi Vandt Seyeren, da hand fik dødsens Bud.
 Der paa kom Møsting ned for Kongen at forklare
 Hvad Kongens Norske Mænd har haft at tage vare,
 I Fæstningen, den stund Kong Carl var den saa nær,
 At hand all mulig Fliid og Krafft an vendte der.
 For den at vinde: Saa Hans Majestet har fundet
 At hans oprigtige Strids-Kiemper har forbundet
 Sig til at fægte saa, som sliige Karle bør,
 Hvis dyd og dapperhed af Verden ey uddøer.
 Herefter Povelsen frembragte fleere Tiinder,
 Hvorledis Herrens Haand har dæmpet Norgis Fiinder,
 Da de som Bien der har stucket Braaden bort,
 befandt, at deris agt i Norge kom til kort.
 Thi her var intet som til deris Nytte tiente,
 Da Norske Heltis Sverd saaledis for dem giente,
 Saa de saa meget ont her Norden fields har dult,
 At mangen Svenske Karl, af baade Frost og Sult
 For klemmed, ligger død, i hiine dybe dale,
 Og for vel neppelig, som Fuglen af sin dvale
 Forlov at reise sig, før Verden reiser af;
 Thi Norske dale er de Svenske Karles Graf.
 Saa haver Fiinden da vor Normands Styrke prøvet,
 Og Hornene af sig mod disse Klipper løbet,
 Saa skal mand mindis, at hand faldt i Norrig ind,
 Men kom der fra igien med Saar og Revet skind.

Høypriiselig det er, for en Soldat at holde
 En Fiinde borte fra de ham betrode Volde
 Og giøre Nat og dag, alt hvad der giøris kand,
 Til at udviise sig en Ærlig Kongens Mand.
 Von Landsberg haver saa mandhaftig fra sig slaget,
 At Kongen hans Bedrift i yndist har optaget,
 Til en Opmuntring for hver Krigens dappre Mand,
 At hvo der tiener troe belønning vente Kand.
 Saa haver Nordenfields Hr. Budde ogsaa
 skrenked,
 De Svenske rummet ind; at da de har betænked,
 De vare icke af Chamæleontins art, (65)
 Da slutted de at gaae ved skyndig reyse fart.
 Fra Trønerne, som dem til deris tvunne Munde
 Har bare Luftt og Snee til Føden vildet unde,
 Dog haver Hungeren sampt Norske Vaabens frygt,
 En mægtig deel af dem i Gravens Huule trygt.
 Da det nu aabenbar af alle blev erkiendet,
 Hvor stor en Seyers Krands vor Konge er tilvendet,
 Hvor stort et gode der og stak i denne Krands,
 Da blev i Dannemark en hver til Fryd og dands
 Til Sang og Lystighed opmuntred saa at alle
 Der Lugte munde op, lod denne Tale falde:
 At Kongens Seyer-Krands gav baadè fryd og Lyst,
 Nu Kongens Lycke var som Liv i alles bryst.
 Kong Friderich her paa med Tacke-Sang og Psalter
 Ærbødigst træder frem, for Helligdommens Alter,
 Hand knæler dybest ned, og øser Hiertet ud,
 I saadan brændendis andægtighed for Gud.

(65) Chamæleon er et slags dyr, som sigis at leve af Luftten.

Tak tusinde gange tak, skee dig o! fromme Fader,
 Dig Naade-riige Gud, at du dog ey forlader
 Paa Striidens haarde dag og Stund din Salvede
 Men lader mig din Hielp og store Redning see
 Hvad er imod din Haand ald voris Magt og Vælde,
 Hvor hastig kand din Arm et Menniske dog fælde?
 Vor Styrcke er, naar du til os i Vreden slaar,
 Kun brekelige Rør, og usle Potte-skaar.
 Kand Konge-Croners Guld og Diamanter spille
 For Øyesynet, og betage Hiertets Ville,
 De ere dog ickun, som avner, der forgaar,
 Naar en din Aandis Storm dem plutzelig af slaar.
 Ald Verdens Magt for dig er Bølger, der omveltis,
 Er lise-Broer, som i Flyde-Vand forsmeltis,
 Dens Herlighed er som en flygtig Kaste-bold,
 Der mod dit Foede-Kast har intet Hinter-hold.
 Tak Herre Zebaoth! jeg det med Tak erkiender,
 At mig, som leeret er i dine Guddoms Hænder,
 Har din almægtig Haand giort til et Æris Kar,
 Da du paa Nødens dag min store Hielper Var.
 Din Foed vej leedte mig paa Fiindens Hals at træde,
 Din Arm befestede min Ære-Stol og Sæde,
 Du lagde Piilen paa min Bue, at den skiød,
 Et Æris Skud for mig, et Skud til Fiindens død.
 Hvad Offer skal jeg da dig Kongers Konge bære
 Hvorleedis skal jeg helst udbrede nok din Ære?
 Jeg giver Hiertet frem. Jeg giver Siæl og Aand,
 Tag Herre dennem, som et Offer af min Haand.
 Jeg bærer frem i Graad, dog udaf Aandens Glæde,
 Ald den fornedrelse, hvor med jeg kand fremtræde
 For dine Øyne, og din store Majestet,
 Ved mig er intet, men ved dig er alting skeedt.
 Dig ævig Tack! dig Priis, dig Ære, Lof og Hæder,
 Skee Gud, o! store Gud, mit Hierte sig udbræder,

Min Siæl sig fryder i din Magtis Styrke at
 Du spridde Mørket bort, og gjorde dag af Nat.
 Den Seyers-Krands, hvor med du haver mig beprydet,
 Er til din Magtis Arm ærbødigst hermed ydet,
 Jeg til din store Roes rundt ud bekiende vil
 Den hører icke mig, men dig alleene til.
 Tak tusind gange Tak! du hialp mig ved din Naade,
 At føre Sverdet ret, til mine Rigers Baade
 Hielp mig at ieg igien med et fornøyet Sind
 Det ved en herlig fred, i balgen stiker ind.
 Saa vil jeg priise dig med Hierte, Mund og Tunge,
 Og alt hvad i mig er din Ære skal udsiunge,
 Om Styrken end for gaar, og stemmed bliver lack,
 Saa skal mit Hierte dog dig siunge ævig tak.

Som nu Monarchens Siæl var saa i Andagt vendet,
 Til Gud som Seyren gav, at Hierted haver brændet,
 Af baade Tak og troe, i Hellig Bøn og Sang,
 Saa har vær undersaatt til Herren og sin gang
 Henstilled og for Gud sin Siælis Tak udgydet,
 Til Gud, som Dannemark og Norge saa har frydet,
 At hver en Underdan kand hiertelig Glædis ved
 Den store Seyers Krands, Gud kronte Kongen med.
 Til Gud, der Kongens Mænd har gived Held og
 Lycke,
 Den findis onde agt saa reent at under trykke
 At deris Helte-Sverd og Vaaben gjorde sligt,
 Ved Herrens Hænders Krafft, det er jo Glædeligt.
 Det er jo glædeligt, naar Himmelen benaader
 Een Konge med de Mænd, som striider og som raader
 Tillige vel; ja det er got, naar Lycken gaar
 Hos deris raad og daad, at begge Maalet naar.
 Det er ved kloge Raad et Rige skal opbyggis,
 Som og Ved mægtig daad en Fiindis Magt skal styggis,

Hvor Magten hviler, der er Raadet uden Kraftt.
 Og Magt foruden Raad, har sielden Fremgang haftt.
 Naturen haver til en Gierning selv foreenet,
 Tii hænders Kræftter Og det samme Sigt Parleenet
 Det venstre Øye, som det høyre, at de veed
 Med samled straale Lys at stille til et Meed.
 Saa fremt Lycksalighed skal blomstris i et Riige,
 Da maa den Gode Gud benaade det tillige
 Med Mænd, hvis Sindighed er Riig paa dybe Raad,
 Med Mænd, hvis Mandighed kand seeis i Kraftt og
 daad.

Hvad drabelige Mænd Gud Dannemark har undet,
 Til Sverdets Brug det har Monarchen nu befundet,
 Som deris dyd og Fliid i Naade har betænkt,
 Og paa hvert helte-Bryst et Æris Smycke hængt.
 Min Pensel er for svag at sette disse Helte
 Hver en sit Minde-tegn, dog kand dem ej forsmelte
 Den ære de har tient; thi dyden er den Tolk,
 Der til berømte Mænd dem gjør hos alle Folk.
 De bør at lovis, som veed Sverdet ret at føre,
 Og Fiinderne til ryggs med Helte-Næver kiøre,
 De bør at Lovis, som kand noget hitte paa
 Hvor ved et Rige kand en Fiindes Magt bestaae.
 Hvad er til Hindrings pæl mod Fiindens Vold og Vrede.
 Ey hitted paa, og sat ham til en Brændings Heede?
 Hand skal hå Lycke-bør, om hand skal rage fri,
 Naar hand fra Dragø vil den Prøvesteen forbi.
 Forbi Tree-Croner og der som en giftig drage,
 Udspruder Svovl og Ild til Fiindens Ryg at bagge,
 Saa hand bekiende skal, naar hand paa Prøven er
 At Hand for sliige Støed maa tacke Jüdicher ⁽⁶⁶⁾

(66) de Bolverker ved Renden, Prøvensteenene og Tree-Croner ere ved vice-Admiral Jüdichers Vind-

En Mand, en hurtig Mand, hvis Videnskab og Møye
 Har mange Haande ting til Fiiendens arm at bøye,
 Saa kløgtigt sat i Verk, at Verden vidne kand,
 At denne i sit fait har ingen Overmand.
 Hvad haver Løven-Ørn i denne Kriig ei spundet
 Til Kongens Tieniste, og der ved sig forbundet,
 Som Czarens yndist, saa sin Kongis Kierlighed
 Og giort sig høy-berømt ved megen fiid og Sved.
 Hvor treffelige Mænd Gud haver Kongen givet
 Til sit Høyviise Raad, dem Gud har selv indlivet,
 Sin Himmel-Viisdoms og Forstands og Raadis Aand,
 Til at gaee troligen Hans Majestet til haand.
 Det kiender Kongen best, og mange sig høyt fornøye
 Hver gang at sliige Mænd skal stædis for hans Øye.
 Der har til Æris Tegn udaf Monarchens Haand
 Hin Høye Prydelse, det blanke Ridder-Baand.
 De ere udaf Vidd og Troskabs sliige Helte,
 Dem ingen Fiinde kand fra Rættens Sæde velte,
 Om Hand end stormede med Kugler udaf Guld,
 Thi hver af dennem er Monarchen troe og huld.
 Det store Bygnings Verk, et Konge-Slot at føre
 Fra Grunden op, og det saa sterkt, saa skjønt at
 giøre,
 Det er ey nogle faåes, men fleere Hænders fiid,
 Som haver arbeid nok hver paa sit Sted og tiid.
 Saa er Regierings Verk, den bygning der maa tage
 Nest Gud, i Kloge Raad sin Grundings Holde-Hage
 De Mænd, hvis Penne skal beordre Rigets Tarv,
 Maa have viisdoms Skat i deris Skiød til arv.

skibelighed anlagde, og Prøve-Steenen 1713. d:
 12 Junii af H: K: Mayt. selv besigtet og og exa-
 mineret hvorviit de der paa lagde 36 Pundinger
 kunde lange.

De maa ey være faae, thi mange Hænder striide
 Dog sterkere end tu. Og mange Hierter viide
 Dog meere. Thi Gud vil ej saa bortskincke alt,
 Til en, at noget jo en anden og til faldt.
 Gud har til Pillere i Kongens Huus at være
 Sat Mænd af høj Forstand, blant hvilke hver maae ære,
 Hr. Wibe for den Mand, der Kongen gaar til haand
 I hvert et Ærende med en Oprigtig Aand.
 Hr. Sehested skønne Mand, er saa som Kongens Øye,
 Aar Vaagen til at see paa allis Gavn saa nøye,
 At hver kand kiende, at hand er sin troe,
 Da hand seer allerhelst paa alles gavn og roe.
 Ældgamle Krabbe har sin Embeds Stav lagt neder
 Med ære og respect, da nu hans Stæd beklæder
 Den gode Adeler, der under alle vel,
 Og gierne seer, at hver maa tiimes ret og skiel.
 Hvad har ej Rosenkrantz med stoerforstand udretted
 I Engelland, da hand det Venskabs baand har fletted
 Med dette Folk, at de vor Danner Konge staar
 Saa bi, at Svenskens Magt har herved taget skaar.
 Vi ønsker Hr. Graf Holst endnu den større Lycke
 At Himlen vilde selv hans Erinde besmycke.
 Med Held og Naade, at i Engelland det Baand
 Maae knyttis, hvor til Gud selv føyer Haand i Haand.
 Von Plessens Minde kand saa lettelig ey glemmis,
 Hvis Godheds Rygte i hans ædle æt forfremmis,
 Den gode Stamme bær saa giæv og gavnlig Frugt,
 At samme taber ej sin godheds søde lugt.
 Hr. Moth, Hr. Lente, og de Holster ey forgiettes,
 Hvis Navne kand iblandt de brave Navne sættes
 Der af forfarenhed, og ved Studeringer,
 Har vundet dette at de Priis blant alle bær.
 Hvad Nafne mon vi ey med gylden Skriftter male,
 Hvis vi om Reventlov, og Rantzov skulle tale,

I til at tale om Graf Laurvig og Graf Friis,
 Behøvede mit maal en Engle-tungis viis.
 Forbi Graf Alefeldt den Roes bør ey at vandre,
 At hand er ypperlig. Saa findes og saa andre,
 Som Svane, Lerche, Gram, og Nummesen,
 de Folk.

For hvilke Rygted er saa giev en Navne-Tolk.
 Alleene kand vi ej Hr. Weibergs Navn og ære
 Med Taushed gaae forbi, hand værdig er at bære
 Den Ære-Titel, som ham gives hist og her,
 Da hand hos Keyseren sin Kongis Talsmand er
 Og skulde jeg gaae did, hvor falder mest at giøre,
 Til Rente-Cammeret, da klinger i mit Øre,
 Graf Schach, den skønne Helt, hans Navn- og
 Ærislyd

Der giver hver en Mand i Hiertet Haab og Fryd,[?]
 Der klinger meer end nu, ja med saa sød en Tone,
 Den brave Herris Navn, den gode Gylden-crone,
 Hvis redelig Gemyt jeg har saa Længe kiendt
 Hand er til dette Verk, fra Gud som Himmel
 sendt (67)

Thi jeg forsikkred veed, at Kongen Troskab finder
 I denne Herres Siæl, hvis Ærlighed forbinder

(67) A^o 1687 in Aprili til A^o 1692, det var udi 5 aar, informerede jeg ham og Hans 4 Brødre, i Sl: Hr. Baron Jens Juels, som var deris Stif-Faders, Huus. Men A^o 1792. ved nyt-aar kom Baron Gylden-crone, nu Kongl: Conferentz-Raad, Ridder af Dannebrog og Præses i Cammer-Collegio exc. med sin Broder Holger Gylden-Crone ind i det Ridderlige Academie, og jeg blev derefter d 12 Martii voceret af Hr. Baron Juel til at være Præst for Lydersløv og Frøersløv Meenigheder.

Hans Ædle Hierte til at tiene Kongen, Som
 Anstaar den Herre, der, er baade tro og from.
 For slige brave Mænd og mange mange fleere,
 Som seer paa Kongens Gavn og Nytte at formeere
 Som seer paa Riigets Børn, som paa den grønne stok
 Der maae ey ryddis op med Roede, men dog nok
 Saa blædis, at den kand det taale. Maae vi priise
 Den store Himlens Gud, som naar hand vil beviise,
 Sig ved imod et Folk, da târ hand kloge bort,
 Og giver Børn igien til Rigets Fald og Tort,
 Men dissis Raad og daad har Herren benedidet,
 At alt hâr Lyckedis det store med det lidet,
 Til Kongens Ære, og til Fiindens Nederlag
 Saa Vi kand siige, at Gud førte Kongens Sag
 Dig Gud skee der for tak, som Fiinden har forjaget
 Fra Kongens arvedeel, og Majesteten taget
 I saadan Vare tægt, at hand er holdet fri
 Som fra ald overvold, saa fra Forræderi.
 Tak store Gud, der har Hans Vaaben giort saa sterke,
 Ja sat din Almagts Haand til Kongens Skiolde-merke.
 At Fiinden maatte flye og falde for hans Sverd
 Da du har Kongen holdt din hielp og Naade værd.
 Bliv ved, bliv Herre ved, ald Hæder, Hæld og Ære
 Herefter, som forhen, din Salved at beskiære,
 At Fiinden maa sig blind oppaa hans Lycke see,
 Naar du hans Æris Stoel gjør stor og skinnende
 Lycksalige Monarh! der haver paa sin Siide
 Som beste alliert, den som forstaar at stride,
 Naar Nød og tiiden er, den Herre Zebaoth,
 Der Lader Kongen ej for Fiindens Haand staa blot.
 Ly[ck]salige Monarch! Hvis under saatter glædis
 Saa Seyer-Sange kand ved deris Munde qvædis,
 Nu Kongens store Seyr er dem den Siæle-Fryd,
 Der giver melodie paa deris Sangis Lyd.

Til Lycke med den Seyr! Til Lycke med den Ære!
 Til Lycke med den Krands, som Himlen gav at bære,
 Gud Lade denne Krands, og Hovedets Zirat,
 Hans Elskere til Fryd, Hans Fiinder til bravat,
 Saa blomstris, grønnis og udbreede sine blade
 At ingen Verdens Tiid dens qviste maa beskade,
 Men til en Prydelse om Kongens Hoved gaae
 Til Herren sætter ham en Ævig Krone paa.
 Den Gud, der Kongen gav det Jubel-Aar at holde,
 Og Jubel-Ærens Skatt til Herrens Haand at tolde,
 Den Gud, der Kongen Gav, der nest det Seyers aar
 For hvilket Herren og sin Jubel-Ære faar
 Hand give Kongen selv endnu den tredie gave,
 At Hand i dette aar et **Fredens** aar maa have,
 Saa vil vi holde Fest med Jubel-Fryd og dands,
 For **Freden**, som en Frugt af Kongens **Seyers-**
Krands.

Beslutning.

Til sidste Slutning vilde jeg
 Dig Dannemark og Norge,
 Forunde denne minde-streg
 Udaf min Pen at borge.
 At dig til Tacke føris Kand
 Den Pliigt som du bør yde,
 Din Konge, som til Land og Vand
 Har mægted saa at bryde
 Og dempe Fiindens strenge Magt,
 At det er ikke ganged
 Dig efter hans Høymodig agt
 Men hand har det erlanget

Som hand dig havde keyed til,
 Thi Himlen saa har vendet
 Alting om kring, at hand sit Spill
 Med Sorrhig haver endet.
 Men at jo Krigen kosted har
 Vor Konge store Penge,
 Er vist; thi skjønt hun meget tår,
 Hun dog til meer kand trænge.
 Som den der øder Folk og Fæ,
 Der slider Jern og Klæder,
 Som den der sluger Faar og Kræ
 Og dog for davren græder,
 Det er saa Krigens egen art,
 Thi maa et Rigis Stænder
 Ey meene, at dends drift og fart
 Kand gaee ved tomme Hænder.
 Nej! hver en ærlig Patriot
 Maa redlig strekke Seener,
 Saa fremt hand er den Under saat
 Der Kongen troligt meener.
 Og tænke: at, hvad Krigen tog
 Kand Freden atter give,
 Ja tacke Naadsens Gud: Hand dog
 Ved Huus og Seng kand blive.
 Maa Skipperen paa Stormens dag
 Med egne Hænder haste
 Og da, om end ey med behag,
 Sit gods i Søen kaste,
 Alleene for det kiere Liv
 At frelse, at hand icke
 Skal i det tung beladte Skib
 Sin sidste Skaal uddrikke,
 Saa maa mand gierne Sølv og Guld
 I Krigens Tid undvære,

Naar Himlen kun er os saa huld
 At vi kand Livet nære.
 Det var de grækens daarlighed
 De Pungen vilde spare,
 Men kom elendelig der ved
 Hver en i dødsens snare ⁽⁶⁸⁾
 En deel er af den drage-art,
 Der saa paa Sølvet puger,
 At mand af munden dem saa snart
 En Tand ja fleere luger,
 Som mand en Skilling presse kand
 Af deris Pung ved Laaret.
 Men saa maa icke nogen Mand
 Som Norsk og dansk er baaret
 befindis, Men selv villigen
 Til Kongens Nytte skienke,
 Hvad øvrigt er fra Næringen,
 Og Christeligt betænke,
 At Kongens Nytte deris er,
 Hans ære deris Hæder,
 Hans store Seyer Vindinger
 Til Næring dennem leeder.

⁽⁶⁸⁾ At det Græenske eller Østerlandiske Keyser dom aar 1453 kom i Tyrkens Hænder, og nogle 100000 baade ædel og uædel miste deris Liv i Constantinopel, da Tyrken den 29 Maji indtog den Stad, det viiser Cuspinianus, at der til var deris dels indbyrdis U-enighed, men fornemmelig deris forbandede Karighed aarsag til, at de vilde heller grave deris Middel og Penge i Jorden, end der med assistere deris da værende Keyser, hvor over hand icke kunde faae den militie, hvor ved, og den anstalt beko- sted, som fornøden giordis. maatte saa de med han- nem elendelig myrdis og omkommis tilsammen.

Thi bør hver Ærlig Under saat
 Velvillighed udlove
 og hos de Midler hand har faaet
 Ey Lade Pligten sove.
 Lad være byrden falder svar
 Den Hierte-gode ville
 Giør alle byrder som det var
 Kun med en feer at spille.
 Det kand udaf erfaring
 Hos mange vel befindis,
 At deris vrangne ville veed
 Ey nogen tiid at bindis
 Til den tilbørlig pligt og skyld
 Som billigt var at øve,
 Da Skatt at give er en byld
 Der dennem kand bedrøve,
 Men har de efter eget vild
 Bekostninger at giøre,
 Da findis Mangen flink og gild
 Til Pungen at opsnøre,
 Naar det gaar ud paa statz og pragt,
 Paa fylderi og andet,
 Paa yppighed i Klæde dragt,
 Er ingen Trang i Landet.
 Men kun naar Kongen skal hå Skatt
 Vil faae befindis hiemme.
 Da bliver hver en Niding sat
 Som i en Hierte-Klemme.
 Hielp Gud! hvor mangan en da kand
 Saa klynke og sig klage
 Ret som hand færdig var om Land
 At gaae med bettel-Stage.
 Men fryde sig hver ærlig Siæl,
 Der haver at udgive,

Til Kongens Tieniste den deel.
 Som kand paabyrdet blive,
 Det er saa sødt at sidde ned
 Paa Huden, og uddeele
 De benlinger, naar mand dog veed,
 At os til hør det heele.
 Det er saa sødt at give told
 Til Landsens egne Fader,
 Men saare suurt at liide Vold
 Af dennem som os hader.
 Naar Fiinden kommer hand ey spør
 Hvad du formaar at yde,
 Men hand for det du aldrig før
 har eyed, dig tør bryde.
 Hør Dannemark! Hør Norge ok!
 Jeg ønsker dig til Lycke,
 At ingen arrig Fiindes Flok
 Dig haver kundet trycke,
 Skynd der for paa, og siig: det alt
 Skal gierne Kongens være,
 Om det ham, som ey skeer, befalt
 Paa engang at opbære.
 Siig at dit gods og Levnet skal
 I Kongens Hænder givis,
 Naar du ham tiener til gefall
 Da allerbest du trivis.
 I denne Meening for at see
 Dig hierte-fro at være,
 Jeg en Lykønskings Arie
 Vil dig hermed for ære.

1. Bekronet Dannemark
 Med Seyer krands og Smycke,
 Fald ned for din Monarch,
 Og tak ham for den Lycke,
 Som Himlen ved hans Haand
 Dig naadelig har sendt,
 Da hand de Feide-Baand
 Har trøstligt fra dig vendt.
 Thi vend da til Himlen dit tackendis Øye,
 Der signed din Kongis utrolige Møye.

2. Lyksalig Norrige,
 Til lycke med den Seyer
 Som himlen lod dig skee,
 Da hand i Fiindens leyer
 Lod see sin Magtis Arm,
 Og hannem felte ned,
 Som agted dig i barm
 At sende ald Fortræd.
 Thi siunger og Leeger for Herren der giver,
 At Norrig i Freden for Fiinderne bliver.

3. For denne Lande-Soel
 Der glimrer paa sin Throne,
 Og for hans æris Stoel
 Opstem din glædis Tone!
 Siig, at en villig arm
 Din Konge til behag
 Skal Hiertet i din Barm
 Opoffre daglig dag.
 I hvad end Hans ville der efter vil byde,
 Det findis du villig og færdig at lyde.

4. Siig, at hans Sielis Raad
 Din villies Lov skal være,
 Og ingen hindre-traad
 Din Hørighed besnære,
 Thi du erkiender, at
 Din Kongis Haand har dig
 Fred og Tryghed sat
 For Fiindens Vold og Sviig.
 Og den der mod Fiinden har styrket din Seene,
 Ham bør du af yderster Kræfter at tiene.
5. Gud haver ham tillagt
 Det store Seyers Smycke,
 At Hand ved Sverdets magt
 Sin Fiinde skulde trykke
 I gravens huule ned,
 Hvor ved til intet blev
 Ald Fiindens Hastighed,
 og bort fra Norge drev.
 Saa fnidende Storme skal icke beskade
 Vort Norrigis grønne lycksaligheds blade.
6. Monarchens Laurbær-Træ
 Skal lee ad Krigens Torden,
 Thi det i Fredens Læe
 Udbredis skal i Norden.
 Saa lenge dofre-Field
 Kand staae paa steenig Foed,
 Og Belte-strømmis Veld
 Ey bliver sammen groed,
 Skal Cronen ej vakle og Sceptred ej hælde,
 Thi Himlen befæster den Kongelig vælde.

7. Gud haver ej forgiet
 At brede Naadens Vinger
 Udoover Kongens Ædt;
 Thi see hvor sig opsvinger
 Cron-Printzen Kongens Søn
 Paa Viisdoms Trappe-triin,
 At hand har ære-Løn
 Af Dydens Glantz og Skin,
 Saa icke til Cronen nu arving kand glippe
 Naar Eyeren skulde, dog sildig! den slippe;
8. Men Kongens Stamme skal
 Udskyde tusend Spiirer,
 Til deris Navne-Tal,
 Dem Konge-Cronen ziirer
 Saa høyt er steget, at
 Det aldrig kand forgaae
 Før verdens sidste Nat
 Skal syenlig Ende faae.
 Thi Norrig og Dannemark evig skal bramme
 Af denne Monarchens Høy-kongelig Stamme.
9. Til Lycke Dannemark
 Og Norge med den Lycke,
 Som kroner din Monarch
 Og dig med dette Smycke,
 At hvert et feide baand
 Er lykkelig afspendt,
 Og i din Seyer haand
 Er fryde-Fakler tendt,
 Saa vend da til Himlen dit tackende Øye,
 Der signed din Kongis saa dappere Møye.

Men sidst som først var min Attraa
 For Herren at fremstige
 Om nogen Lysted med mig gaae
 Da Gud sin tack at sige,
 Og i en Hellig tackke-Sang
 vort offer at frem bære,
 Fordj hand haver denne Gang
 Vor Hielper villed være.
 Ey nogen ting i Verden er
 Saa kostelig at høre,
 Som udaf aandens Rørelser
 Sin Gud at tacken giøre.
 Hvad Aarsag har ey Dannemark
 Samt Norge nu at qvæde?
 Hver Siæl maa frem for Naadens ark
 Med Fryde-Offer træde,
 Og Hiertets Harpe stemme op
 Til hellig Lyd at give,
 At den til Himlens stjerne trop
 Optrænger for at blive
 For Herrens Øren den music
 Der hannem saa behager
 Som hand det bedste offer fik,
 Det hand til takke tager.
 Thi kommer hver og følger mig
 Vi icke vil forglemme
 Den Sang: O Gud vi love dig!
 Saaledis at opstemme:

O du store Himlens Gud, du E - vig - he - dens

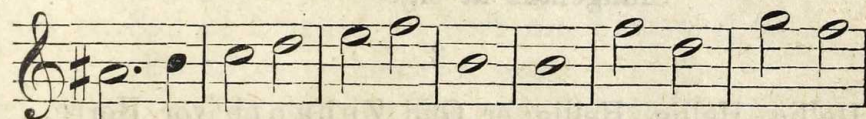
Fa - der vi dig lof - ve dig til Pris vi Hier - ter -

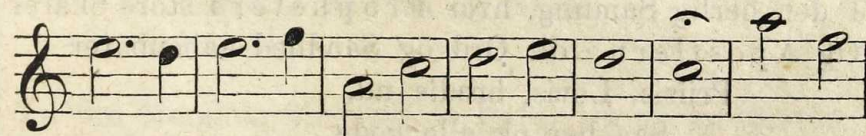
ne op - la - der Vi be - kiende dig en Gud og

Een al - mæg - tig Her - re he - le Verdens Kreds til

dig frembærer Lof og Æ - re. Himlen Jordan

Lufft og Vand din Vel - de skal ud - bre - de ja mit

Hier - te Siæl og Aand staar dig Gud til ree - de.

1.

O du store Himlens Gud, du Evighedens Fader
 Vi dig love, dig til priis vi Hierterne oplader,
 Vi bekiende dig en Gud og en almægtig Herre;
 [Hele Verdens Kreds til dig frembærer Lof og Ære.]

Himlen, Jorden, Luftt og Vand
 Din Vælde skal udbrede,
 Ja mit Hierte, Siæl og Aand
 Staar dig Gud til reede.

2.

Himlens Aander, Englene din Priis og Lov forfremme,
 Cherubim og Seraphim med u-afladelig Stemme
 Siunger om di Priis og Lov din Majestet tilbeder,
 Du som heele Himlen med din store Guddoms Hæder

Fylder, styrer, helliger,
 At Englene tillige
 Høris for dien Throne der
 Siungendis at sige.

3.

Hellig, Hellig, Hellig er Gud Zeba oth vor Herre,
 Du Krigs Hæreens stærke Gud, din Majestetis Ære,
 I den herlig Samling, hvor Propheters store Skarer
 Og Apostlerne dit Ord og Sandhed aabenbarer,

Priisis, Lovis, bredis ud,
 Saa bør ok alle gode
 Mennisker dig store Gud
 Falde ned til foede.

4.

Dine sande Martyrers og alle Hellgens tunger
 Dit Navens store Hellighed med Æris Sang udsiunger,
 Din Lov qvæder dine børn oppaa din Zions gader,

Store ubegriblig Gud, ald Majestetis Fader.

Alle fromme Hellige

Gudfrygtig, Udvalde

Dig, almegtig Skabere!

Dagligen paakalde.

5.

Din Eenbaarne Sande Søn, den Ærefulde Herre

Jesum Christum troer vi i Guddoms Magt at være,

Lige dig en Evig Gud, i Vesenet den samme,

Med den Hellig Aand, som vil sig voris Nød annamme,

Være ok Vor trøste-Mand

I døden os husvale,

Da vi voris Siæle kand

Gud i Haand befale.

6.

O du Herre Christe, du høylovede Ærens Konning

For dig bøyes alle Knæe, fordj du tog din Vaaning

Blandt os arme Mennisker, da du var Himlens Herre,

Og en Søn af Evighed til Gud din Faders Ære,

Du til os er kommen ned

Fra din den Himmel Throne,

For at skaffe os der ved

Ærens Krands og Krone.

7.

Til din Mandom Menniskens Natur du ey forsmaade,

Men j Kydske-Jomfrue-Liv tog Adams æt til baade

Voris Kiød og blod, da det dig icke haver faldet

Vederstyggeligt, blant os et Barn at vorde kaldet,

For de reent fortabte Faar

Fra Helved at forløse,

Som af Naadens Veld en Taar

Magted ey at øse.

8.

Dødsens bittre Pinis Sting du haver overvundet,
 Ved det dyre blod, som er paa Korsens Træ nedrundet,
 Og opladet alle dem dit Himmerigis Rige
 Som i Troens Krafft til dig, O Jesu vil opstige.

Døden, Sathan, Helvede

Os icke skal forderve,

Thi ved dig Gienløselse

Givis at erhverve.

9.

Du der for sidder nu i Majestetis Ære
 Hos Gud Faders Høyre Haand med hannem at regiere.
 Vi og tror i Skyerne dig vist at skulle komme
 Som en streng retfærdig Gud at holde Ret og domme,

Onde Sathans Mennsker

Til dødsens dom og Qvale,

Men de fromme Trengseler

Evigt at husvale.

10.

Vi formane dig, o Gud, og hierteligen bede,
 Hielp du dine tienere, de troende Vejleede,
 Som dit dyre Blod fra Sathans Magt forløste,
 Og paa hvilcke du din Aands og Naadis krafft udøste.

Dine Venner deele giv

Udi den evig ære,

De udvalde Sielis Liv,

Lyg og Lyst du være.

11.

Sterke Herre frels dit Folk og Naadelig velsigne,
 Alle dem, der vilde dig i Helligheden ligue,
 Som din Arv og Eyendom, Jesu, dem regiere,

Og dem ved dit Ord og aand, de rette Stier lære.

Signe dem til Evig tiid
 Og dem o Gud ophøye,
 Dine fødis faar med fliid
 Tag i agt og Øye.

12.

Vi dig Gud i Evighed høyloved benedide,
 Og dig Æren dag for dag, ja alle tider, vide;
 Vi dit Navn til Evig tid vil love og berømme
 Altid og Evindeligh din Magt og Herredømme.

Ver du Herre os i dag
 Fra Synden at bevare,
 Før altid, O Gud! Vor Sag
 Frels os fra ald Fare.

13.

Over os o Herre dig miskunde og forbarne
 Lad din store Kierlighed med Naade os omarme;
 Saa som vi for Lade os paa dig Vor Gud alleene,
 Saa bliv ved din Midskundhed os altid at forleene

Hierte Fader stat os bi,
 Naar Verden vil hade,
 At dens Vold og Plageri
 Maae vor Siæl ey skade

14.

Til dig stander alt vort Haab, O fromme Gud og Herre!
 Lad os ej Evindeligh en Skam og Skiendsel være
 For vor Fiindis Haand og lad ham ey i vor Ulykke
 Fryde sig. Men Herre os med Huld og Naade smykke.

Saa skal endis ald vor trang,
 Naar vi for Herrens Throne,
 Siunger Evig Seyer-Sang
 Og bær Ærens Crone,

177
Ist die Welt ein Spiel der Zeit
Und die Zeit ein Spiel der Zeit
Die Welt ist ein Spiel der Zeit
Und die Zeit ist ein Spiel der Zeit

178
Ist die Welt ein Spiel der Zeit
Und die Zeit ein Spiel der Zeit
Die Welt ist ein Spiel der Zeit
Und die Zeit ist ein Spiel der Zeit

179
Ist die Welt ein Spiel der Zeit
Und die Zeit ein Spiel der Zeit
Die Welt ist ein Spiel der Zeit
Und die Zeit ist ein Spiel der Zeit

180
Ist die Welt ein Spiel der Zeit
Und die Zeit ein Spiel der Zeit
Die Welt ist ein Spiel der Zeit
Und die Zeit ist ein Spiel der Zeit

